

Шок: на Волині у матері загиблого Героя вкрали соломку з поля

с.9

Голос нації

«І Україна ще розквітне, і вже ніколи не умре!»

Так говорить легендарна поетеса, 96-річна Ліна Костенко

«Не допускай такої мислі, що Бог покаже нам неласку. Життя людського строки стислі. Немає часу на поразку» (Ліна КОСТЕНКО).

Її болючі роздуми – на с. 3

ВОЛИНЬ

№ 33 (16 982)

Середа, 19 серпня 2026 року

Нас читають із 1939 року!

volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI x.com/Volyn_ZMI instagram.com/volyn_zmi

3 точки зору публіциста

«Тоді ми голосували за Незалежність. Сьогодні за неї платять кров'ю»

Народний депутат України І скликання Андрій Бондарчук згадує 24 серпня 1991 року, коли сам голосував за Акт проголошення Незалежності і розмірковує, чому через 35 років її справжню ціну Україна пізнає на полі бою

Андрій БОНДАРЧУК, народний депутат України І скликання, почесний громадянин Волині, Луцька, села Сереховичі на Старовижівщині

ким святом – Днем Незалежності України. Волею виборців Горохівського ви-

ми опонентами від КПРС я став переможцем і єдиним корінним волинянином у

« Я став переможцем і єдиним корінним волинянином у Верховній Раді УРСР, який був учасником цієї історичної події. »

ЗАБОРОНЕНИЙ МІТИНГ У ЛУЦЬКУ НАРЕКЛИ «ЗУСТРІЧ ІЗ ДЕПУТАТАМИ»

Дорогі волиняни! Щиро поздоровляю Вас із вели-

борчого округу № 44 в не-легкій боротьбі з сановити-

Верховній Раді УРСР, який був учасником цієї істо-

Андрій Бондарчук був серед тих, хто 24 серпня 1991 року творив новітню українську державу, яку після повномасштабного російського вторгнення став захищати його онук.

Продовження спогадів – на с. 2 і с. 5

Незагойна рана

«У Любешові вже третя синова могила – перші дві були в Лимані та Дніпрі»

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Світлана й Олександр Савчуки майже півтора року жили між надією і страшним передчуттям, шукаючи свого первістка – воїна Ігоря. Тепер мама приходить до нього на кладовище... Жінка каже: «Зате знаю, що син – удома...»

Катерина ЗУБЧУК

Якби ми зустрілися до війни із любешівцями Світланою й Олександром Савчуками, то наша розмова була б про щасливу подружню пару, котрій Бог дарував велику любов, в якій народилися чотири сини.

дитину – їхнього найстаршого сина, Ігоря. Та ще й як! Довгий час він був у числі тих, хто пропав безвісти. Лише через рік і п'ять місяців вдалося знайти сина й похоронити в рідному Любешові.

« Лише через рік і п'ять місяців батькам вдалося знайти тіло сина. »

Про їхню любов ми й тепер, звичайно, говорили, бо з неї почався спільний життєвий шлях двох молодих людей. От тільки розмова була сповнена печалі, адже йшлося про те, що війна забрала в них

23 травня 2022 року обірвалося життя найстаршого сина подружжя Савчуків – Ігоря.

Історія невимовного болю – на с. 6

Для мамі й тата їхній син Ігор назавжди залишився тридцятилітнім – до його могили тепер можна прийти, поговорити...

Пульс тижня

«Колядники» здавали місця ТЦК: суперадміністраторка отримала вирок

Луцький міськрайонний суд визнав винною жительку Волині, яка систематично поширювала у Viber інформацію про місця перебування та переміщення військовослужбовців ТЦК та СП

Наталія НЕКОЗ

Жінка була суперадміністраторкою групи «Колядники», яка налічувала понад 1600 учасників. І, за даними справи, з березня 2024 року волинянка опублікувала щонайменше десять повідомлень із конкретними даними про місця роботи військовослужбовців. Зокрема, повідомляла про їхню присутність у За-турцях та Локачах Володимирського району, а одного разу навіть вказала транспорт, яким вони пересувалися.

Слідство встановило, що оприлюднена інфор-мація відповідала реальному місцю перебування військових і могла використовуватися для уник-нення мобілізаційних заходів.

Жінка уклала з прокурором угоду про ви-знання винуватості, повністю визнала провину та розкаласяся.

Суд визнав її винною за ч. 1 ст. 114-1 КК України – перешкоджання законній діяльності Збройних Сил України та інших військових формувань в особливий період.

Їй призначили 5 років позбавлення волі, од-нак звільнили від відбування покарання з випро-буванням на один рік. Телефон Redmi Note 13 із SIM-карткою, який використовувала для публі-кації повідомлень у Viber, конфіскували в дохід держави.

Іспит у навушнику: близнюки продавали «правильні відповіді» за 3000 доларів

Оперативники викрили двох 22-річних братів-близнюків, які налагодили схему незаконного складання теоретичних іспитів на отримання посвідчення водія у сервісних центрах МВС Рівненщини та Волині

Катерина ЗАГАЙКО

Для пошуку клієнтів брати використовували коло знайомих. Тим, хто не був упевнений у знанні Правил дорожнього руху, пропо-нували за 2000–3000 доларів допомогу під час іспиту.

Майбутнього водія оснащували прихованою відеокамерою та мікронавушником. Камера пе-редавала зображення екзаменаційних запитань на планшет спільників, а ті знаходили правильні відповіді й диктували їх через навушник.

За оперативною інформацією, протягом трьох місяців послугами ділків скористалися по-над 10 осіб.

Поліцейські задокументували діяльність бра-тів та затримали їх. Під час обшуків вилучили тех-ніку, гроші, чорнові записи та інші докази.

Обом повідомили про підозру за незаконне використання спеціальних технічних засобів негласного отримання інформації. Їм загрожує до 7 років позбавлення волі.

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (дирек-тор Анатолій НИКОНЮК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Ліще» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

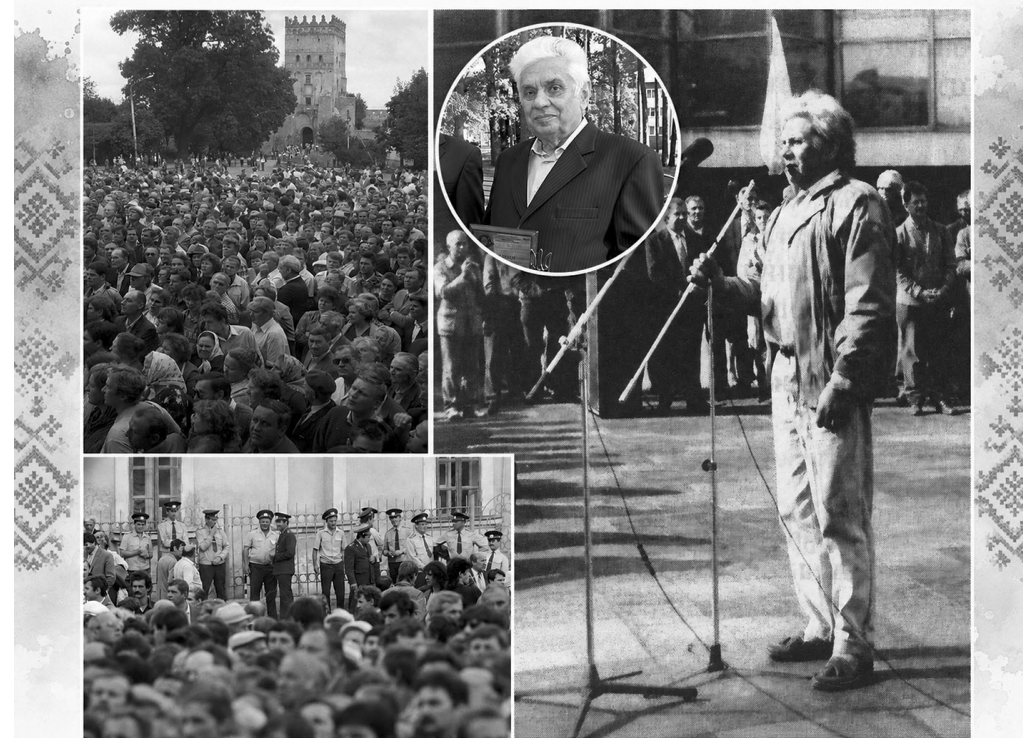
✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (ди-ректор Із виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)

✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельсько-го району (директор Леонід САМЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся!Тел: 066 133 86 88.

3 точки зору публіциста

Перші велелюдні мітинги у Луцьку відбувалися під пильним наглядом міліції. Під час забороненого мітингу 19 серпня 1991 року Андрій Бондарчук одним із перших публічно назвав ГКЧП хунтою і заявив, що Україна стане вільною.

«Тоді ми голосували за Незалежність. Сьогодні за неї платять кров'ю»

Продовження. Початок – на с. 1

Андрій БОНДАРЧУК, народний депутат України І скликання, почесний громадянин Волині, Луцька, села Сереховичі на Старовижівщині

Лис, який тоді був присут-ній як журналіст газети «Во-линь», згодом назвав мій ви-ступ пророчим.

Депутатів терміново від-кликали з відпустки. То були дуже тривожні дні, хунта мала велику владу і терези долі України могли похитну-тись.

Леонід Кравчук, як Голо-ва Верховної Ради, балансу-вав, не наважувався зроби-ти якийсь крок, визначитись в ситуації. Народна Рада вимагала, аби він скликав позачергову сесію. Голова зажадав зібрати 150 підпи-сів депутатів. Їх оперативно

сказав їхній лідер Станіслав Гуренко.

КОМУНІСТИ ПОГОДИЛИСЬ ПРОГОЛОСУВАТИ «ЗА», ТІЛЬКИ Б НЕ БУЛО «СУДУ ЛІНЧА»

І от наближається мо-мент істини. Бурхливо нур-тує зала, Кравчук на трибуні. Виступ і відповіді – півтори години. На початку допо-відач тримався впевнено, рішуче засуджував хунту. Та дошкульні питання про його млявість, нерішучість, виби-вають з рівноваги. Зала то вибухає, то стихає. Однак,

«Володимир Лис, який тоді був присутній як журналіст газети «Волинь», згодом назвав мій виступ пророчим.»

збрали. Та він терміново відбув у Москву, на сесію Верховної Ради СРСР. На той час хунта почала зда-вати свої позиції і, повер-нувшись, Леонід Макаро-вич став більш прихильним до опозиції. Із середовища більшості з'явилась важлива інформація: комуністи роз-гублені, лідери їх «кинули», треба зберегти комуніс-тичний заповідник в Укра-їні, вони будуть голосувати за Незалежність, якщо КПУ не буде заборонена. «Іначе оні нас раздавять», – нібито

коли він перейшов до пер-шочергових питань – підпо-рядкування Голові Верховної Ради армії, КДБ, МВС, депар-тизації, правоохоронних органів, зала втихомири-лась. Кравчук входив у нову, політичну роль демократа, напівпатріота перед своїми вчорашніми однопартійця-ми всієї України.

При оголошенні про виступ Станіслава Гуренка здійнялось справжнє реви-ще і Голова вимушено ого-лошує 30-хвилинну пере-рву. Після неї виступ Гурен-

ка сприйняли спокійніше, бо він був лише проти того, аби до обкомів не застосовува-ли «суду Лінча» (самосуду, убивства чи жорстокого по-биття людини натовпом без офіційного слідства та зако-ну. Термін походить із США XVIII століття від імені судді або плантатора Чарльза Лінча, який під час війни за незалежність створював не-легітимні трибунали для по-карання мародерів. – Ред.)

Обговорення допові-ді перетворилось на суд над КПРС. Комуністи, їх лі-дери вперше в історії чули справжню оцінку їхньої ді-яльності, терпіли нищівну критику і поразку. Микола Поровський, В'ячеслав Чор-новіл, Іван Заєць не шкоду-вали слів, жадливіх фактів. Та, коли справа дійшла до проєкту Акту про Неза-лежність, вони оговтались і провалили голосування.

Знов перерва. Опози-ція засідає у фойє третьо-го поверху, комуністична більшість у кінозалі. Диску-сії, консультації, узгоджен-ня. Обідати йдемо в готель «Київ», що поруч.

За гарячими дискусі-ями ми не бачили довід-ля. А навколо ВР бурхливе людське море, яке скандує, кричить, співає, розмахе-ує транспарантами, лозунга-ми. Проритись неможливо і вузький коридор нам про-кладає міліція. Народ кидає гнівні епітети на адресу де-путатів. Народної ради вони, знаємо, не стосуються, і ми не ображаємось. Деяким комунякам дитається пер-сонально, мітрополиту Аф-фангелу теж: «Іуда!». Та ж си-туация і на зворотному шляху до ВР. Вочевидь, ця емоційна реакція має вплинула на по-дальшу позицію більшості.

Вечірнє засідання – о 13-й, на годину раніше. До трибуни, на пропозицію Леоніда Кравчука, вдаєть-ся прорватися Володими-ру Яворівському: «Давайте скажемо, що сьогодні настав не момент помсти, а момент істини!».

Ця миролюбива, дипло-матична передмова зла-тоуста стихнула залу і він зачитує проєкт Акту про Не-залежність України. Микола Багров, голова ВР АР Крим, пропонує відвести для об-говорення Акту кілька днів. Та, коли одержує відмову, гаркнуч: «За незавісімість голосовать не буду!» і де-монстративно, гримнувши дверима, вийшов. Ніхто його приклад не повторив, але залу розбухав. Знов ого-лошується перерва. Знов дискусії, узгодження, кон-сультації.

Закінчення спогадів – на с. 5

Гармаші Волинської 100-ої ОМБр – у десятці найкращих артилерій-ських підрозділів загаль-новійськових бригад. Так, за підсумками липня 2026 року, «Боги війни» вико-нали понад 1300 успішних бойових завдань, що дозво-лило їм посісти 10-е місце в рейтингу.

Прах полковника Армії УНР та першого голови Організації укра-їнських націоналістів Євгена Коновальця до-правили з Нідерландів в Україну. 16 серпня Євгена Коновальця перепохова-ли на Національному ме-моріальному військовому кладовищі.

Волинська митниця пе-редала бригаді «Азов» кон-фіскований великий автобус. Пасажирський автобус вироб-ництва 2005 року був оцінений експертом у майже 1,3 мільйо-на гривень. На склад митниці він потрапив з Ягодина як тим-часово вилучений предмет у справі про порушення митних правил.

Спікер польського Сейму Влодзімеж Чажастий заявив, що Україна має визнати Во-линську трагедію 1943–1944 років геноцидом поляків для вступу до Європейсько-го Союзу. Про це він сказав 10 серпня після зустрічі з Го-ловою Верховної Ради Укра-їни Русланом Стефанчуком у польській Шавниці.

У липні Луцька картон-но-паперова фабрика зафік-сувала абсолютний рекорд із виробництва гофропро-дукції за весь час діяльності. Було виготовлено макси-мальний обсяг гофрованої продукції – 7 млн. кв. м.

В Україні з 437 прокурорів з інвалідністю, які пройшли перевірку, діагноз не підтвердився у 316 працівників прокуратури, або 72,3%. У 207 із них інвалідність повністю скасували, ще у 109 – змінили групу або строк раніше встановленої інвалідності. Повністю підтвердився діагноз лише у 121 працівника, повідомляє OBOZ.UA з посилан-ням на відповідь Офісу Генерального прокурора.

15 дітей полеглих і зниклих безвісти Героїв із Нововолинської громади поїхали на відпочинок у Данію, де вони перебуватимуть 10 днів. Організувати поїздку вдалося за підтримки благодійної організації «Bevar Ukraine» у співпраці з дан-ськими партнерами.

■ Не по-сусідськи

Польща не запросила на найбільший військовий парад українців

Парад у Варшаві провели 15 серпня – у День Війська Польського. Його встановили на честь «Дива над Віслою» у 1920 році, якого б не сталося без допомоги військ союзника – Української народної республіки, якими командував генерал Марко Безручко

Василь УЛІЦЬКИЙ, редактор відділу політики газети «Волинь»

Це – надзвичайно промовистий жест із боку наших західних сусідів, який свідчить про справжнє ставлення їхньої влади до воюючої України і до внеску наших воїнів у спільній боротьбі з більшовиками понад 100 років тому. Схоже, Польща вирішила пам'ятати тільки «Волинь»...

Цей військовий парад, який відбувся у Варшаві 15 серпня, назвали найбільшим в історії країни. Центром столиці пройшло близько 2 000 військовослужбовців. Також було продемонстровано численні види техніки та військового спорядження, зокрема сучасні південнокорейські танки K2 Black Panther, 180 з яких було придбано у Сеула в листопаді минулого року.

При цьому серед 60 літаків і вертольотів, які одночасно пролетіли над дахами міста, були три винищувачі ВПС Німеччини – на знак солідарності союзників по НАТО. Там були військові не лише країн НАТО, а й, наприклад, Австралії, але не було українських воїнів. В українському Міністерстві обо-

Сумна символіка: понад сто років тому українці билися поруч із поляками, а нині на параді у Варшаві для них місця не знайшлося.

рони заявили, що Київ не отримував запрошення на парад.

«Ну, що ж! Солдатів генерала Марка Безручка Польща зрадила вдруге. Посмертно», – відреагував український історик Олександр Зінченко.

«**Ну, що ж! Солдатів генерала Марка Безручка Польща зрадила вдруге. Посмертно.**»

Але якщо відкинути емоції, то все ясніше постає картина, коли Польща в особі України бачить насамперед конкурента, який після війни підважить її роль в цій частині Європи. Замість усіма способами залучати Київ до військового та економічного партнерства, щоб разом робити

Європу сильнішою, Варшава вирішила тримати українських «хлопів» на відстані. Все, що полякам треба він нас – лише «щоб українці воювали якомога довше і якомога ефективно», – це слова їхнього президента Кароля Навроцького. Ну, може, ще на полуницю приїжджали... І це добре засвідчив нинішній парад без представників країни, яка тоді, у 1920-ому, допомогла зупинити російських більшовиків.

ДОВІДКОВО:

«Чудо на Віслі» у 1920 році сталося також завдяки українським військовим Армії УНР під командуванням генерала Марка Безручка, які не просто затримали, а розгромили в 10 разів більшу кінну армію Будьонного під Замостям, яка йшла, щоб завдати фланговий удар полякам під Варшавою. ■

■ Про це говорять

«Економіка стане за одну ніч»: що буде з Польщею без українців

З одного боку в країні за Бугом все більше фіксується проявів ксенофобії щодо українців, а з іншого – поляки добре розуміють вагу наших переселенців в економіці та вже відкрито обговорюють питання асиміляції українців

Дмитро ГУЛІЙЧУК

Якби всі українці в Польщі застрайкували і не пішли б на роботу, польська економіка зупинилася б за одну ніч. Про це в польському телеєфірі заявив не хто-небудь, а заступник міністра внутрішніх справ Польщі Мацей Душик (на фотоколлажі у центрі). Він наголосив на значному внеску українців у функціонування польської економіки. Чиновник зазначив, що в різних секторах

Поки в Польщі зростають і ксенофобські настрої, і розмови про асиміляцію, самі поляки визнають: внесок українців у їхню економіку – величезний.

економіки поляки щодня зустрічають українців, які працюють. «Чи то пекарня, магазин, будівництво чи транспорт», – перерахував він.

«Якби не громадяни України, ми б чекали на автобус 10 хвилин, а не п'ять. Бо вони заповнюють прогалини на поль-

ському ринку праці. Тому певна частина польської економіки залежить від біженців війни з України. Загалом, це українці, які живуть у Польщі, і нам потрібно повторювати це все частіше, бо якби у нас була така ситуація, одного дня, коли всі українці об'єднають-

ся і не підуть на роботу, польська економіка зупиниться», – сказав він.

При цьому ведуча телепрограми Магда Саковська відверто запитала про процес асиміляції українців у Польщі. Тобто поляки уже не приховують, що хочуть асимілювати наших

громадян, щоб вони втратили свою ідентичність. Саковська зробила висновок, що повноцінними поляками можуть стати вже онуки нинішніх біженців.

«Сьогодні ми маємо справу з адаптацією біженців війни з України; це ще далеко до асиміляції. Однак ті, хто прибув після 2014 року, інтегровані, бо їхні діти ходять до школи та розмовляють польською мовою. Асиміляція, ймовірно, відбудеться в третьому поколінні, коли онуки тих, хто прибув, називатимуться поляками з українським корінням», – цинічно заявила Магда Саковська.

У свою чергу на запитання, чи почнуть біженці повертатися до України після закінчення війни, Душик відповів: «Якщо хтось відправляє своїх дітей до школи, вони вивчають польську мову, і якщо вони активні на ринку праці, ймовірність їхнього повернення до України без сильного імпульсу до повернення дуже низька». ■

Погляд

Ліна КОСТЕНКО, 96 років, легендарна українська поетеса-шістдесятниця, письменниця, дисидентка (поезія зі збірки «Вітер з Марса» (2026, видавництва «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА»))

Дума про смаленого вовка

Гей, вовки-сіроманці квілять-проквіляють. Що збудує мудрий, дурні поважають. Стільки того лиха, аж беруть мороки, так ото й дивися на чотири боки!

Йой, молодий козаче, а що ж ти там ізвидів? Йой, та на Савур-могили горить фігура*.

То запалюй хутко, не сиди в зажурі, смолянню бочку й на своїй фігурі!

Щоб запалахтіло, як багряна рожа, на усіх фігурах аж до Запорожжа.

Ще ж ті воріженьки тільки виступають, а вже козаченьки військо споряджають.

А ще ж ні смартфонів ані тих мобільних. Бо не вибирайте гетьманів дебільних!

Лицедії, фертики вводили в оману, баяндраси правили, смажили шашлик. Йой, якби не поміч та й з-за океану та не теє НАТО, був би нам гаплик.

Не стачало зброї, не було сторожі, от вони й підкрались, сили зловорожі.

Що тепер, де пройдуть, все лежить в руїні. Йой, запахло смаленим по усій Україні.

Та ми не дамося, хто б там що не бовкав. Ми їм ще покажем смаленого вовка!

Начувайтесь, нелюди і всіляка нечисть, як дамо вам чосу, більше не поткнетесь.

А дебільним скажемо: – Геть, пани вельможні! Бо не пхайтесь в гетьмани, коли не спроможні.

19 жовтня 2024 року.

* Козацькі сторожові пости в степах – смолкипи на вежах, якими козаки попереджали про небезпеку. (Прим. автора.). ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Костянтин БОЙКО – борець із міста Луцька;

Віталій ГАНДЗЮК – борець із села Забара, що на Рожищенщині;

Сергій ЩЕРБАТИХ – борець із села Ставок, що на Ківерцівщині;

Микола СЕМЕНЮК – борець із села Жиричі, що на Ратнівщині;

Володимир ДЕМЧУК – борець із села Матейки, що на Маневиччині;

Михайло МИХАЛЕВСЬКИЙ – борець із села Ставки Володимирського району;

Віталій КСЬОНДЗИК – борець із села Любитів Ковельського району;

Олександр НЕСТЕРУК – борець із селища Олики;

Дмитро РООТ – борець із міста Нововолинська;

Віталій РУДНИЦЬКИЙ – борець із села Гаразджа Луцького району;

Василь МОТРУНЧИК – борець із села Цміни, що на Маневиччині;

Микола КНИШ – борець

із села Поворськ Ковельського району;

Михайло СЛУТЯК – борець із міста Луцька;

В'ячеслав МОТИКА – борець із села Залужжя Володимирського району;

Олег БОРТНИК – борець із міста Ковеля;

Юрій ДЖУЛЬ – борець із селища Стара Вижівка;

Руслан КОРОТКОВ – борець із села Рівне, що на Любомльщині;

Ярослав АБРАМОВИЧ – борець із міста Любомля;

Іван ГАЛЬЧУН – борець із села Цевеличі, що на Локачинщині;

Василь ПЕРЕХОДЬКО – борець із села Довгів, що на Горохівщині;

Юрій КОЗЛОВ – борець із села Прилісне, що на Маневиччині;

Іван ШВОРАК – борець із села Сошичне Камінь-Каширського району;

Олександр РЕЗВАНЮК – борець із міста Ковеля.

■ Прямa мoвa

«Не президент Зеленський, а президент Байден врятував Україну від зникнення...»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, публіцист, письменник, телеведучий, блогер, член Українського ПЕН, у програмі «Великий Львів» дорікнув Володимир

Зеленському, що він применшує роль попереднього президента США Джозефа Байдена у наданні допомоги Україні в порівнянні з нинішнім Дональдом Трампом: «Я б подивився на Зеленського, якщо чесно говорити, коли би Байден на початку війни поводився б так, як Трамп. У якому місці зараз жив би Зеленський, якщо взагалі жив би, і де би ми з вами були, коли б не отримали всіх цих пакетів допомоги від Сполучених Штатів. Пам'ятаєте, як європейці слали нам... шоломи?! Тому в принципі не президент Зеленський, а президент Байден як політик врятував цю країну (Україну. – Ред.) від зникнення тим, що він пішов на безпрецедентний рівень фінансової і військової допомоги нашій країні. Це – реальність».

Анатолій АМЕЛІН, економіст, про те, чому росіяни запланували на осінь–зиму удари не тільки по енергетиці, а й по українських водоканалах:

«Вони хочуть зробити життя тут настільки виснажливим, щоб люди поїхали і не повернулися. Ця війна веде́ться проти демографії і проти нашої нації. За кордоном вже 5,762 мільйона українців станом на 30 квітня 2026. Кожна зима без світла – мінус тисячі тисяч людей назавжди. Діти йдуть у чужі школи, дорослі знаходять роботу. Зворотного квитка немає. Підстанцію відбудують за тижні. Генерацію – за роки. Родину, яка не повернулася, – ніколи... росії не треба окупувати Україну, якщо в Україні не буде кого окупувати».

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, має план, як примусити путіна до миру:

«путін не хоче зупиняти цю війну, але він її зупинить. У нас є план. Ми розуміємо, що маємо робити. Це – спільний план із нашими партнерами про те, як чинити на нього тиск. У будь-якому разі наші військові мають утримувати фронт. Коли вони утримують фронт, це дає президенту можливість вести сильний діалог із ворогом. Якщо ж ситуація на полі бою недостатньо сильна, діалог перетворюється на надмірні компроміси».

Євген ХМАРА, тимчасовий виконувач обов'язків міністра оборони України, пообіцяв і далі завдавати далеких ударів по росії:

«Ми вимкнемо російську військову машину – знищимо інфраструктуру, флот, логістику, об'єкти паливно-енергетичного комплексу та підприємства, які працюють на війну проти України».

Андрій ІЛЛЕНКО, офіцер батальйону «Свобода», народний депутат VII–VIII скликань, про повернення в Україну праху полковника УНР, першого керівника ОУН Євгена Коновальця:

«Коли Коновалець після кількох років війни на всій фронті та повної окупації України вирішив продовжувати боротьбу проти всіх окупантів за повну незалежність, він мав лише кілька тисяч послідовників (у кращому разі). Проти були не лише москва та Варшава, проти був весь світовий порядок, якому плювати було на українців з їхньою трагедією та боротьбою. До вільного, українського, стального Києва було дуже далеко. Коли зараз Коновалець повертається до Києва – це означає, що наші мертві стоять з нами в одному ряду у вирішальній битві тієї самої війни, яка триває століття.

Мені легше на душі від думки, що наші великі врешті вдома. З ними ми сильніші».

Олександр ГУРЖОВ, український військовий та колишній військовополонений, відреагував на резонансні висловлювання української співачки Олі Полякової, яка порівняла ситуацію в Україні з «концтабором»:

«Олю, ти не знаєш, що таке концтабір. І, схоже, навіть не розумієш ваги слова, яке так легко вимовили на камеру. Я був у полоні. Я знаю, що таке бути позбавленим свободи. Знаю, що таке страх, приниження і повна невідомість – коли твоє життя більше тобі не належить. Тому, коли людина з теплого крісла кидається словами про «концтабір», перетворюючи чужий жах на ефектну метафору – це не сміливість і не епатаж. Це – знецінення. Є речі, на яких не хайпують. Є слова, за якими стоять катування, смерть і зламані долі».

Валерій ПЕКАР, громадський діяч, про російськокультурних українців:

«Не треба одразу гамузом записувати всіх прихильників російської мови, культури та способу життя в проросійські. Переважна більшість із них прекрасно розуміє, що в росії жити погано, і не хоче туди. Вони не за росію, вони не за Україну, вони за УРСР. Але є одне але: такої країни більше немає».

Юрій БУТУСОВ, військовослужбовець, журналіст, про заяву ЗСУ про звільнення з початку року 26 сіл на півдні, про що було оголошено лише зараз:

«Звертає на себе увагу, що всі ці зазначені 26 населених пунктів були відбиті ще під час перебування на посаді головноком Олександра Сирського у лютому–червні цього року. Але Сирський чомусь не робив ніяких заяв про ці здобутки. Чому? Тому що російське командування на оперативному та стратегічному рівні не володіє повною інформацією про реальну обстановку. Битва триває, ворог наступає, операція далека від завершення».

Максим ЖОРІН, заступник командира Третього армійського корпусу, про нову фазу війни:

«Ми заходимо у нову фазу цієї війни, яка потроху буде ставати тотальною. Грань між тилом та фронтом стає все більш химерною. Головне – не піддаватись паничним настроям, а вчитись жити в нових умовах, та швидко реагувати, адаптуючись під нові реалії». ■

■ Злочин проти людяності

Били, поки не вбили: росіяни 6 разів ударили «Шахедами» по одній хаті

Безпілотники були з камерою та тепловізором, тобто кацапи цілеспрямовано та холоднокрівно знищували цивільних людей

Ольга СОКОЛОВА

Петро Порошенко побував на місці трагедії на Київщині, де у ніч на 8 серпня російські «Шахеда» знищили будинок родини Кучерів. Тоді загинули троє членів родини, серед них маленький хлопчик Дмитрик. Четверо людей отримали поранення та опіки. Батько родини Олександр Кучер каже, що хоче, щоб увесь світ дізнався про страшні звірства росіян.

«Шість «Шахедів» підряд прямими ударами стерли на попіл звичайний будинок під Києвом. За одну хвилину нелюди вбили два покоління людей: прямо в дитячій загинув чотирирічний Діма, а ще через мить його бабуся і дідусь... Шок, біль, горе, сльози – все одночасно накриває, коли підходиш до Олександра Кучера на руїнах його родинного дому. Він дуже міцна людина, військовий, боець 321-го батальйону, з яким у нас давня історія ефективної співпраці. І тримається дуже мужньо та гідно. Але пережити таке не побажеш нікому, – зазначає Порошенко. – Олександр до останнього кидався діставати Діму з-під завалів. Його дружина і старший син досі в лікарні з багатьма опіками. Олександр Кучер переконаний, що весь світ має побачити звірство, яке забрало життя його найрідніших людей: сина, матері і батька. Він справедливо вимагає покарати нелюдів. А ще розслідувати, чому шість дронів прилетіли посеред на-

На руїнах дому, який родина Кучерів будувала десять років, – біль, що не вмищається в слова: Петро Порошенко обіймає чоловіка, який у страшну ніч втратив сина, матір і батька.

селеного пункту в одну хату».

Цей будинок родини будувала 10 років. Виродки знищили його за хвилину. «Дуже шкода, що нема в світі сили, яка могла б повернути людину. Але ми, християни, віримо, що любов та віра здатні подолати смерть. І що ми сильні-

ленького братика Дмитрика, бабусі та дідуся.

«Я хочу вам розповісти про горе, що трапилось в моїй сім'ї. Це мій брат Вова. От що з ним зараз. Це ще один мій молодший Дімуська. Його з нами більше немає. Мама і тато в лікарні з опіками, з пораненнями. А це бабуся і

За одну хвилину нелюди вбили два покоління людей: прямо в дитячій загинув чотирирічний Діма, а ще через мить його бабуся і дідусь...

ші, коли разом, – пише Порошенко і каже, що його Фонд допоможе відновити знищений будинок. – Олександр, ми завжди поруч і зробимо все, щоб світ дізнався правду».

ДО РЕЧІ

Згодом старший син родини Кучерів поширив у соціальних мережах ролик, в якому поділився зворушливими спогадами про своїх найдорожчих людей і відтворив хронологію подій страшної ночі, яка забрала життя його ма-

дідусь. Пряме влучання дрону. Від бабусі нічого не залишилось. Це наш будинок, який ми будували самі протягом 10 років із нуля. Тільки-но закінчили будівництво і почали потроху насолджуватись життям – і нічого не залишилось. Шість «Шахедів» в один звичайний будинок під Києвом у селі Пухівка.

Перший залетів одразу в дитячу, де спав Дмитрик. І більше не прокинувся. Всі інші після удару були під завалами, одяга загорілася, але зуміли вибратись. І через деякий час, орієнтовно в 10 хвилин, поки батько шукав Дмитрика у вогні під завалами, мама та Вова були біля забору, дідусь та бабуся – біля сараю. До них на допомогу йшов сусід, хлопець 21 рік. І в той момент прилетів другий дрон, пряме влучання в бабусю. Дідуся відкинуло, але він не вижив. Сусід дивом врятувався із осколками в тілі, пораненнями. Після цього мама, тато і Вова почали бігти в поле, поки БПЛА прилітали один за одним на територію домівки. «Шахеда» були з камерою та тепловізором, під керуванням «людини», якщо її можна так назвати», – з боєм говорить Юрій Кучер. ■

РЕКВІЗИТИ ДЛЯ ДОПОМОГИ РОДИНІ ОЛЕКСАНДРА КУЧЕРА:
Посилання на Банку <https://send.monobank.ua/jar/2q9iJEpUq>
Номер карти Банки **4874 1000 3131 8192**.

■ Політична кухня

Атаки росії на бізнес: «Євросолідарність» сформувала для влади план порятунку економіки

Серед пропозицій – створення об'єднаної мережі ППО із долученням підприємців

Ольга СОКОЛОВА

Петро Порошенко з депутатами фракції «Європейська Солідарність» після численних консультацій з українським бізнесом сформував для влади детальний план порятунку економіки.

За словами народної депутатки від «Європейської Солідарності» Ніни Южаніної, бізнес просить владу не ускладнювати йому життя та роботу, а допомогти пережити воєнні ризики, які він сам подолати не може.

План Порошенка складається із 5 стратегічних напрямів державної політики щодо бізнесу: захист логістики, енергетики, критичної інфраструктури, страхування воєнних ризиків, компенсація збитків;

дерегуляція, стабільні податки, цифровізація, скорочення перевірок; **дешеві кредити**, державні гарантії, підтримка інвестицій, власна генерація; **логістика**, експорт, валютне регулювання, підтримка переробки; **вирішення кадрових питань** – бронювання, професійна освіта, ветерани, ВПО тощо.

«Якщо говорити про захист бізнесу і компенсацію збитків, то мова йде про створення об'єднаної мережі ППО

із долученням бізнесу до захисту об'єктів, зокрема, з використанням інноваційних рішень у виявленні цілей, їх знешкодженні і подавленні. Усунути перепони щодо впровадження технологічних рішень протиракетного, протибомбового і протидронового захисту. І підтримати опрацювання бізнесом засобів захисту, зокрема, іноземних та інтеграції їх до системи ППО», – говорить Южаніна.

Команда Порошенка також пропонує дозволити особливий режим роботи під час комендантської години, зокрема, під час перевезень. ■

3 точки зору публіциста

Закінчення. Початок – на с. 1–2.

Андрій БОНДАРЧУК, народний депутат України І скликання, почесний громадянин Волині, Луцька, села Сереховичі на Старовижівщині

17.57. ТАБЛО ВИСТРІЛИЛО: 321 – «ЗА»!

Нарешті займаємо свої місця. Леонід Кравчук впевнено йде до трибуни. – Шановні депутати! Більшість і опозиція домовились з головного питання... Я зачитаю проект постанови і Акту про Незалежність України... Ставлю на голосування... Голосування поіменне... Тиснемо на кнопки...

17.57. Критична мить. Але тих десять секунд так довго тягнуться! І ось табло вистрілює – 321 «за»! 2 – «проти», 4 утрималось, 21 не голосували. Ура! Обіймаємось, не соромлячись, витираємо сльози радості. Скільки то віків Україна виборювала цю надію, скільки її синів і дочок віддали життя і здоров'я за цю мрію!

З неочікуваною пропозицією виступив Ігор Юхновський: на підтвердження Акту про Незалежність провести 1 грудня Всеукраїнський референдум. Ризикована і небезпечна дія. Адже не так давно відбувся референдум, де переважна більшість учасників висловились за те, щоб зберегти єдність в Союзі держав. То ж багато членів «Народного руху», в тому числі і я, голосували проти. На щастя, ми помилились, бо абсолютна більшість учасників підтримали Акт. Після цього пішла злива визнань країн світу про Україну, як суверенну державу.

А ПОТІМ ДО ЗАЛИ ВНЕСЛИ СИНЬО-ЖОВТИЙ ПРАПОР...

Несподіваною була і пропозиція Романа Лубківського, письменника із Львова, – внести до зали синьо-жовтий прапор. На хвилинку в залі запанувала тиша.

Леонід Кравчук розгублений – що робити? Досвідчений В'ячеслав Чорновіл кидає йому рятівний круг: це, мовляв, прапор, з яким на барикадах у Москві щойно стояли українці. Прапор встановлюють у ніші. А слідом до зали депутати вносять ще один, довгелезне національне знаме-

«Тоді ми голосували за Незалежність. Сьогодні за неї платять кров'ю»

«Ми передали вам Україну – тепер вам її захистити», – каже 89-літній Андрій Бондарчук, який 24 серпня 1991 року у парламенті голосував за Незалежність.

но, яким застеляють стіл Голови і його заступників. Здіймається неймовірний гамір, шум, гнівні вигуки партократів. Ми ж встаємо, аплодуємо, кричимо: «Слава Україні!». На балконах, де преса, дипломати, гості теж коїться щось неймовірне. Нова доба історії почалась сьогодні...

Виходимо з будинку. Який дисонанс! Тепер тут неймовірно радісна атмосфера, адже трансляція засідання йде й на вулицю. Тисячі й тисячі людей, маєво прапорів, гасла, вигуки «Слава!», обійми, поцілунки! Якесь невимовне душевне піднесення. Нам уступають дорогу. Під ноги кидають квіти... Боже, що робиться! Ні, не буде в історії України парламенту, депутатам якого устелятимуть дорогу квітами... Левка Лук'яненка підкидають на руках. Він закликає йти на головний майдан Києва, що нині носить назву Незалежності. Там буде велелюдний мітинг.

Для нас і багатьох людей було незрозумілим – чому Голова доручив зачитати Акт Володимирі Яворівському, а не співавтору

тексту. У самого Левка Григоровича від образи зволожилися очі, у нього до того ж 24 серпня день уродин. Лише через кілька років Леонід Кравчук пояснив: Левко Лук'яненко був би гострим подразником для комуністів і ми б втратили немало голосів.

ЕЙФОРІЯ МИНУЛА. ДЕРЖАВУ ТРЕБА БУЛО БУДУВАТИ

Кажучи відверто, тоді ні ми, ні суспільство сповна не усвідомлювали ціну важливої історичної події і для України, і у геополітичному вимірі. Та й ейфорія тривала недовго. Бо вже з наступного дня треба було братись за огром незнаной, в основному, непопулярної, чорнової, клопіткої, але необхідної роботи – перебудовувати систему, будувати нову Україну.

Найскладнішим і найважливішим була проблема перебудови свідомості людей, як спадку комуністичного, ще вчорашнього дня. Так, громадяни України хотіли мати свою суверенну державу, це вони підтвердили на референдумі,

вважаючи, що життя швидко зміниться на краще, про це подбає своя держава. Таку позицію впродовж багатьох років формував Союз. Однак, аби збудувати державу, захистити її, необхідна терпелість, тривала праця кожного. Це як велосипед – хочеш їхати – крути педалі. Великим гальмом були старі кадри на всіх щаблях управління, відсутність нових законів чи їх недосконалість, що породжувало нові проблеми. Голосування за Кравчука і Чорновола, як головних кандидатів на пост першого президента України, показало рівень свідомості суспільства.

І все ж ми, депутати першого, демократичного скликання заснували, збудували державу Україна з усіма необхідними атрибутами – Герб, Гімн, Прапор, підготували до випуску грошової одиниці. Готові були ухвалити і Конституцію, проект якої пройшов обговорення в суспільстві. Однак позиція Президента і Голови ВР завадила цьому. Але він став базовим для Конституції, яку прийняло

наступне скликання. Ми виконали свою історичну місію. Україна стала суб'єктом міжнародного права, відомою у світі. Певно, вона була ще далекою від європейських стандартів, але це вже була держава. Шлях до європейського дому виявився надто складним, важким і небезпечним. Щоб перекрити його, наш споконвічний ворог вдався до широко-масштабної війни.

ЧЕРЕЗ 35 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ МАЄ ІНШУ ЦІНУ

Ювілейний 35-й рік Незалежності ми відзначаємо в умовах воєнного стану. Попри те, що ворог спробує перешкодити нам відчувати, що то для нас свято, йому це не під силу. Воно у нашій свідомості, як найдорожче. Незабутнє, найдорожче, вічне, як вічна Україна. Тому, попри все, я впевнений, ми вистоїмо, державу збережемо, в європейському домі будемо. І кордони 1991 року в перспективі відновимо.

Хай не дивує скептиків моя впевненість, вона обґрунтована новим виміром Незалежності. Бо на полі бою мужні ЗСУ відстоюють саме її. Війна за шкалою цінностей надала їй найвищий бал: за неї наші воїни платять найдорожчим. Порівняймо схожі ситуації – початок двох війн. Моє покоління пам'ятає напад

демократичний світ, став прелюдією до ще вищого, масовішого.

І ось агресія, потім широкомасштабна війна проти України. Тисячі і тисячі добровольців разом із ЗСУ стали єдиним фронтом, якому допомагала вся Україна. Всеукраїнський здиґ. Єдність, цементавана Незалежністю. П'ятий рік ми тримаємо оборону. Нахабний, жорстокий ворог вже і в глибині своєї імперії відчув, що таке війна. Ми змушніли, наші ЗСУ набрались досвіду ведення війни, там виростили молоді талановиті воєначальники, командири, налагоджується виробництво нових видів зброї. Та деяких її видів нам гостро не вистачає, партнери, у яких вона є, не поспішають поділитися нею.

ЩОБ ВИСТОЯТИ, КОЖЕН МАЄ ТРИМАТИ СВІЙ ФРОНТ

Війна породила багато проблем, серед яких внутрішні особливо гострі. Про них хотілось би сказати вищій владі в її трьох іпостасях, бо тут її основна вина. Але не в цей святковий день. Добре, що на них гостро реагує притомна активна частина суспільства і змушує владу тримати державницьку позицію. Це ще один важливий фактор для перемоги.

Так, війна – це величезне горе, біда. Особливо

Попри все, я впевнений, ми вистоїмо, державу збережемо, в європейському домі будемо. І кордони 1991 року в перспективі відновимо.

гітлерівських військ на СРСР, яке почалося з України, як республіки Союзу. Так, у деяких містах комуністична влада готувала ополченські загони. Однак добровільного масового ополчення не було, радянська армія швидко відступала, цілі частини здавались в полон. Україна тоді була підневільною.

Після мирного, безкровного здобуття Незалежності, першу сторінку в історії жертвової боротьби за непорушність суверенітету вписав Майдан. Він зламав план Москви руками її агента, двуликого Януса і його кліки, змінити наш європейський курс. Безсмертний подвиг Небесної сотні сколихнув Україну і

для тих, хто втратив своїх рідних, які пожертвували найцінніше, аби зберегти державу. На тлі їхньої жертвовості, горя їх рідних, героїзму тих, хто боронить нас, дріб'язковими виглядає багато того, на що ми нарікаємо. Окрім корупції, яка є під час війни мародерством.

Ворог все робить, аби ми зневірилися у перемозі, зламати нашу стійкість. Тому, аби вистояти, кожен на своєму робочому місці, посаді повинен добросовісно виконувати священний обов'язок громадянина – захист рідної землі. Тоді прийде перемога.

Зі святом, дорогі! Слава Україні, її Героям! ■

О часи, о звичай!

Погрожував ТЦК «коктейлями Молотова» – отримав три роки тюрми

Під час затримання зловмисник вкусив за руку поліцейського

Дарина ШЕВЧУК

Ратнівський районний суд Волинської області виніс вирок Дмитру Грицевичу, який прийшов до районного ТЦК із «коктейлями Молотова», погрожуючи влаштувати підпал. Під час затримання чоловік чинив опір і вкусив поліцейського. За скоєне йому призначили три роки ув'язнення.

Як йдеться у вирокі від 13 серпня, інцидент стався 31 жовтня 2025 року в селищі Ратне Ковельського району. Близько 12:00 Дмитро Грицевич прийшов до районного

ТЦК та СП із трьома скляними пляшками об'ємом 0,5 л. У кожній із них була рідина з нафтопродуктами, а в горловині – ганчірка, просочена легкозаймистою речовиною. Також він мав дві коробки сірників.

О 12:05 працівники військкомату зателефонували до поліції та повідомили, що до них прийшов чоловік із «коктейлем Молотова», поводить неадекватно та погрожує кинути пляшку.

Коли на місце події приїхали правоохоронці, обвинувачений дістав із кишені лезо та приставив його до руки, погрожуючи порізати вени. Поліцейські спробували затримати чоловіка, однак він чинив опір і вкусив одного з дільничних офіцерів за праву кисть.

Дмитро Грицевич у суді не визнав своєї провини. Він заявив, що приніс пляшки до ТЦК, бо хотів вчинити самопідпал через конфлікт із працівниками військкомату. За

Бодікамери зафіксували: під час спілкування з правоохоронцями Грицевич сказав, що «одного (...) спалити хотів».

його словами, наміру підпалювати будівлю ТЦК він не мав. Чоловік також стверджував, що вкусив поліцейського ненавмисно. За його словами, під час затримання пра-

воохоронець заламував йому руки, тож рука останнього випадково опинилася в нього у роті.

Суд дослідив відеозаписи з бодікамери поліцейського. На них зафіксовано, як під час спілкування з правоохоронцями Грицевич сказав, що «одного (...) спалити хотів». Водночас, як зазначає, достатніх доказів того, що чоловік намагався підпалити будівлю ТЦК, суд не знайшов. За цим обвинуваченням його виправдали.

Суддя Оксана Свистун визнала волинця винним за ч. 2 ст. 345 КК України (умисне заподіяння працівнику правоохоронного органу легких тілесних ушкоджень у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків) та призначила два роки позбавлення волі.

Оскільки Дмитро Грицевич мав невідбутого покарання за попередніми вироками за крадіжки, остаточно йому призначили три роки ув'язнення. Вирок ще можна оскаржити в апеляційному суді. ■

■ Незагойна рана

«У Любешові вже третя синова могила – перші дві були в Лимані та Дніпрі»

Продовження.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«НА НАШОМУ ВЕСІЛЛІ ВЖЕ ГУЛЯВ НАШ ПЕРВІСТОК-СИНКО...»

Виявляється, все в житті подружжя могло скластися так, що жили б вони не в Любешові, а в... Бряньську. А було так... Початок 1990-х – все ще Радянський Союз. Світлана, яка родом із села Ціми, що на Маневиччині, вчилася в Бряньському технологічному інституті на бухгалтер-економіста.

– Перший курс закінчила, – пригадує жінка. – Прийшли ми з дівчатами на дискотеку. Чуя від них: «О, в нас тут така абітура (абітурієнти. – Ред.) з'явилася!» Був серед тої «абітури» й Олександр. Тех – волинянин, із села Витупле тодішнього Любешівського району. На ті дискотеки ми й познайомилися з ним, і з того часу почалася в нас любов. Саша вступив на факультет «Лісове господарство», спеціальність – «екологія». У нас все дуже швидко якось пішло. Через рік, 10 серпня, ми побралися. Розписалися й батьків поставили, перед фактом, що в нас – сім'я. А в лютому 1992-го, коли в нас уже син, Ігор, був, батьки Олександра зробили нам весілля, на якому гуляв і наш первісток.

Олександр довчився в інституті, а Світлана – ні, бо на руках була дитина. Хоча, як пригадує зараз, така мохливість була: – Батьки казали: «Ми будемо глядіти онука». Але так якось склалося, що перш Ігор, а через три роки Іван з'явився на світ.

А потім, знову ж таки через три роки, – Сашко і ще аж через 10 літ після нього – Богдан. Мала батьківщина двох молодших – уже Любешів. Ігоря ми якось зареєстрували в Ціминах на Маневиччині, хоч народився в нас. А от Іван за документами – брянський.

І взагалі все могло скластися так, що сім'я Савчук жила б і досі десь на Бряньщині. Вже в студентські роки молода сім'я не мала проблем із житлом – перш отримали кімнату в гуртожитку, потім – дві. А коли Олександр закінчив інститут, то йому зразу пропонували, як зараз чоловік пригадує, посаду лісничого в тому ж в Бряньську з перспективою з часом стати директором лісгоспу. Та було одне «але», завдяки якому сім'я переїхала таки в Любешів: – На початку 1990-х у вишах було модно укладати контракти. Тож після першого курсу я взяв бланк контракту Бряньського технологічного інституту й приїхав у Любешівський районну раду. Зайшов до голови (тоді на цій посаді був, досі пам'ятаю, Віктор Павлюк) і спитав, чи їм потрібні такі спеціалісти. Поговорили ми з ним, і він розпорядився, щоб у бухгалтерії все відповідно оформили. За мого навчання тоді заплатили п'ять тисяч рублів. Завдяки цьому значною мірою й не залишився в россії, закінчивши інститут, незважаючи на заманливі пропозиції. Уже з дипломом приїхав у Любешівський район й доповів, що, мовляв, їхній спеціаліст-еколог прибув. Спитав, чи ж по-

видному місці – світлина Ігоря, зроблена якраз в той час, коли він жив із такими намірами на подальше життя. Батьки, котрі добре знають свого сина, не могли не помітити, що в його погляді – особлива ніжність, і пов'язують це з тим коханням, яке було в нього до останньої хвилини.

«МАМ, У НАС ВСЕ ДОБРЕ. ОТ ТІЛЬКИ НАМ БИ ТРОХИ ВОДИ»

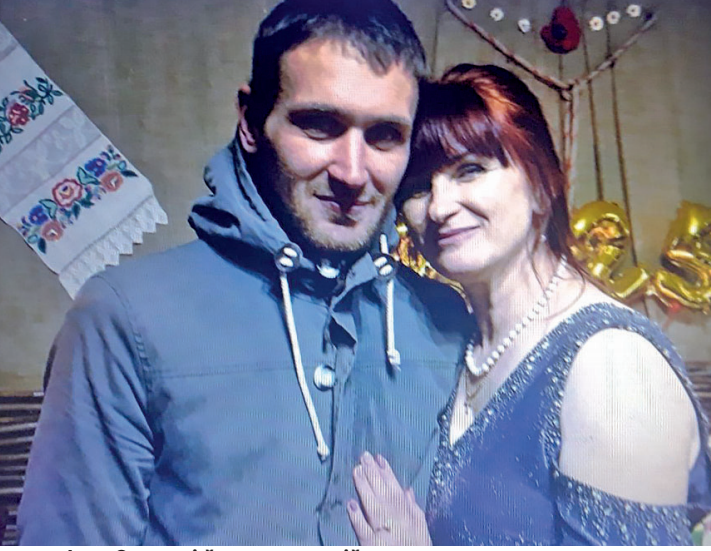
Олександр Савчук, батько чотирьох синів, так пригадує перший день повномасштабного вторгнення.

– 24 лютого, о 8-й ранку, я вже прийшов у військкомат. Мені ж 53 роки було – ще міг воювати. На медкомісію направили. А там якесь лікарка сказала, що в мене були проблеми з серцем і геть мене забракувала. А я ж думаю, що в мене все нормально. Потім же раз у він був. Закінчилося тим, що вона документ переписала, але залишила висновок: «обмежено придатний». Ще разів чотири я ходив у військкомат, зголошуєчись служити. Але мене не брали, бо тоді черги були. Сказали, що, мовляв, це встигнеш. Брали молодших. І поки я ходив і просився у військо, то Ігор, якому тоді було тридцять, випередив мене. 1-го березня він уже був у Луцьку – у військовій частині тероборони.

– Коли я про це дізналася, то трохи заспокоїлася, – долучається до розмови пані Світлана. – Розповідав Ігор, що навчання проходить. Хоча потім, як він загинув, то згадувала його слова в перші дні великої війни: «Мам, я, певно, підів в «Азов». Я відмовляла його від такої затії. І от зараз думаю, що, може, й неправильно зробила. Може, якби син пішов в «Азов», то все по-іншому склалося б. Але так, видно, мало бути. Підрозділ, у якому служив Ігор, перш стояв в Луцьку на блокпості, а 16 травня хлопців вже відправили на Лиман Донецької області. 19-го син подзвонив мені. Було чути, як щось летить, гуде. На моє питання: «Що там у вас?», – сказав: «Мам, у нас все добре. От тільки нам би трохи води». Виявляється, серед місцевого населення був лише один дід, який ділився водою з українськими військовими. Всі інші – не пускали на обійстя.

– Його дівчина вийшла заміж, народила двоє дітей, але в неї в шлюбі не все ладилось. Коли приїжджала до батьків (вона – любешівська), то вони з Ігорем, разом із дітками, прогулювалися по Любешову. Знаю, коли в 2022 році син пішов на війну й був ще в Луцьку, то дівчина – студентська любов – приїжджала до нього. А один раз при розмові зі мною син сказав: «Приходжу з війни – і зразу женюся». Як ми з чоловіком зрозуміли, Ігор, мабуть, хотів зійтися зі своїм першим коханням, яке не забулося.

У кімнаті любешівської квартири, де ми спілкувалися з батьками загиблого Героя, на

Ігор Савчук і його мама, які так довго доводилося шукати сина.

– Їх там накрили вогнем і наші, й вороги». Ігор загинув від пострілу кацапського танка.

– Я розмовляла з побратимом сина, котрий був у тому бою й вижив. Він казав, що їхній підрозділ послали для підсилення до 79-ї бригади. Бійці з цієї бригади говорили їм: «Хлопці, чого ви сюди прийшли? Ми відступимо. Ми просили зброю, а не вас!». І військовий на прізвище Зенц, з позивним «Дед» (ідеться про «Кіборга» із Рожищенської громади Вячеслава Зенца, бойовий шлях якого тривав до 25 лютого 2023 року, – він загинув у Харківщині. – Авт.), говорив, що їх прикомандирували до 79-ї бригади, а воювати не було чим: «Танк їде на нас, а гранат – нема». Тобто командирів недоволити були, як, по суті, не розібралися в ситуації...

Пошуки затягнулися ще на цілий рік.

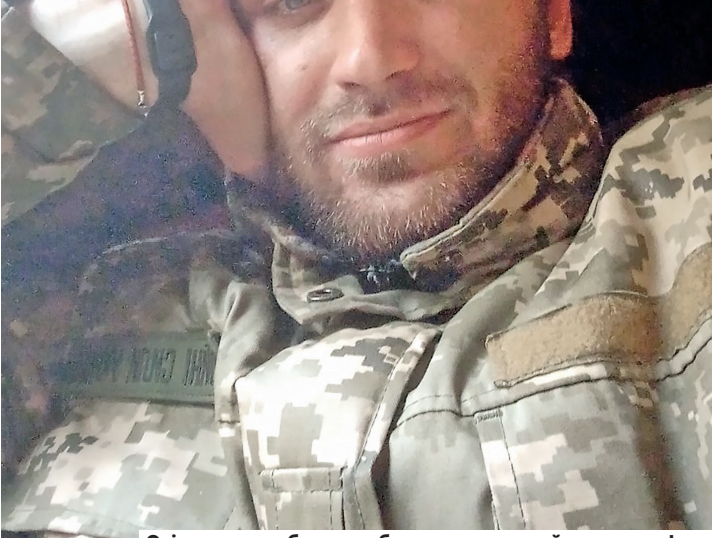
– Куди тільки ми не зверталися, де ми не ходили, не їздили?! Багато різних доріг пройшли, – каже Світлана Савчук, – І от якось дзвонить подружка й говорить: «Знаєш, є ще один варіант – давай спробуємо. Тільки я сама боюсь телефонувати». Йшлося про те, що в Києві, в судовій системі, працює наша землячка – дівчина з села Заріка. Взяла я номер її телефону, і вже Саша телефонував цій землячці Ользі (так її звали). Це вона й допомогла нам знайти Ігоря. Розворушила слідчик, усіх, хто мав чим займатися. А то б досі шукали.

Серед знайдених – любешівці Анатолій Любчик, Володимир Будько. А всього – одинадцять бійців, зокрема з Луцька, Ківерців, села Ситниця, що на Ківерцівщині. Ще відомо про двох загиблих, але вони офіційно й досі в числі тих, хто пропав безвісти, оскільки, за словами Світлани Савчук, нема доступу, щоб забрати їхні тіла.

Сьогодні батьки Ігоря Савчука знають, що Ігор та його побратими загинули в Лимані. Коли стало відомо, що хлопців розбомбили (про це розповів чоловік, який доставляв вантаж на передову, але його завернули – не було кому везти), тут почалася змова, – пригадує той чорний день Світлана Савчук. – Я зателефонувала знайомій. Мовляв, мій син у Лимані – що далі робити? Через трохи вона передзвонила мені і каже: «А ви знаєте, що він рахується у Рівному на полігоні!». Коли ми наступного дня поїхали вже в Луцьк, у військову частину, нам ще й там говорили, що ми придумуємо якісь жажки, бо «всі живі-здорові»...

Лише через два тижні батькам Ігоря Савчука принесли офіційне сповіщення, що їхній син зник безвісти. А вони вже до того почали його шукати. Й ці пошуки тривали рік і п'ять місяців. Минали тижні, місяці, з'являлася якась інформація від побратимів. Батьки зрозуміли, що в тому бою шансів вижити в Ігоря не було. Залишалося знайти його тіло.

– Ми удвох з чоловіком зразу здали аналізи на ДНК-тести. Є одне, в чому й досі вино себе, – це те, що неправильно зробила в жовтні 2022 року. 1-го жовтня Лиман був звільнений. Один із любешівських хлопців каже: «Давайте, поїдемо туди – там зараз поліція стоїть – є й наші, з Любешова. Іде якраз ексгумація. Може, якраз знайдемо Ігоря». Був, як зараз розумію, шанс на цілий рік раніше знайти сина. Та буквально після цієї розмови – дзвінок-запрошення з Києва: «Ми вас чекаємо 9 жовтня...» Подумала: «А раптом якусь інформацію дадуть?» Тож поїхала не в Лиман, а в Київ, в координаційний штаб з розшуку тих, хто пропав безвісти. Там

Світлина, яка була зроблена якраз в той час, коли Ігор жив із мріями на життя після війни...

Коли місто захопили росіяни, то всіх (а це – 38 воїнів) поховали, як розповідали свідки, скинувши у вириту траншею. І лише після звільнення Лимана від окупантів, що сталося через чотири місяці, була проведена ексгумація. Тоді тіла перевезли у Дніпро, де й похоронили.

– До речі, – каже Світлана Савчук, – в кишені Ігоря були документи – військовий квиток зокрема. На документах – виписані три чи чотири наші телефонні номери. Мучить думка, чому ніхто нам не передзвонив? Коли тіла ексгумували, то не було коли роздивлятися. Але чому цього не зробили в Дніпрі, коли тіла привезли в морг? А в результаті відповідна команда перепоховала їх просто як невідомих солдатів. Така їхня робота. Міг би хтось, той же слідчик, сказати хоча б рідним, що «ваш син (чоловік) загинув». Що це нам дало б? Може, вдалося б пришивши туди ДНК. А так довелося ще рік жити в безнадійному очікуванні.

Про те, які це страждання для матері, – слова Олександра Савчука про свою дружину: – Ви б бачили, яка Світлана стала за ті півтора роки пошуків Ігоря, – кості одні були – це вже зараз трохи відійшла, ожилла. Я їй говорив: «Давай будемо жити так, ніби Ігор не загинув, поки не отримаємо офіційного підтвердження. Інакше – ти ж просто помреш, якщо кожен день житимеш з одною думкою. Так і протрималися майже півтора року.

Хоронили Ігоря Савчука в рідному Любешові 11 листопада 2023 року.

– Це вже третя синова могила, – каже мама Героя, який назавжди залишився тридцятилітнім. – Перші дві були в Лимані та Дніпрі. Важко було його знайти. Зате тепер я знаю, що син – вдома. Що мені є куди піти, аби зустрітись з ним, поговорити. При Ігорю були документи, підтвердилося ДНК. І все ж я попросила й нам відкрили домовину. Голова, руки, ноги – все було у нього. Ясно, що вже – скелет, на якому, мов би припаяні, шматки «броніка». Мені приснилося, як син лежить, і я хотіла ще раз перевірити, чи сні справджуються. Коли відкрили домовину, то, як і бачила у сні, Ігор лежав на боку, підігвавши ноги під себе, – так, як він завжди любив спати. Справджуються... ■

«МУЧИТЬ ДУМКА, ЧОМУ НІХТО НАМ НЕ ПЕРЕДЗВОНІВ?»

Сьогодні батьки Ігоря Савчука знають, що Ігор та його побратими загинули в Лимані.

■ Діло майстра величає

Обличчя професії

«Будинки та метал старіють»: як чотири газовики щодня дбають про безпеку лучан

Юрій Марущак знає чи не кожну багатопверхівку Луцька. За понад 30 років роботи у сфері газорозподілу він обстежив тисячі газових мереж і газових приладів, послідувався з тисячами споживачів.

Досвід Юрія Марущака вимірюється не лише 30 роками роботи, а й тисячами перевірених газових мереж і приладів.

Юрій Марущак: людина, яка слухає, чи «дихає» будинок

Він обстежив тисячі газових мереж і приладів та за понад три десятиліття у професії навчився помічати небезпеку ще до того, як її відчують мешканці

Оксана ШВЕЦЬ, начальник пресцентру Волинської філії «Газмережі»

Недарма ж кажуть, що Юрій Марущак знає чи не кожну багатопверхівку Луцька. За понад 30 років роботи у сфері газорозподілу він обстежив тисячі газових мереж і приладів, послідувався з тисячами споживачів. За цей час навчився

Досвід Юрія Марущака вимірюється не лише 30 роками роботи, а й тисячами перевірених газових мереж і приладів.

Юрій Марущак: людина, яка слухає, чи «дихає» будинок

Він обстежив тисячі газових мереж і приладів та за понад три десятиліття у професії навчився помічати небезпеку ще до того, як її відчують мешканці

На продовження теми Винахід волинських газовиків дбає про безпеку споживачів

Працівники Волинської філії «Газмережі» Юрій Росковінський і Андрій Пишук створили технічне пристосування для перевірки газового обладнання

Оксана ШВЕЦЬ

Вони дає змогу контролювати роботу запобіжно-запірних клапанів і регуляторів тиску без розбирання, що пришвидшує обслуговування та допомагає оперативніше виявляти несправності. А це означає ще більшу надійність і безпеку газопостачання для споживачів.

Для корпусу винахідники навіть використали списаний вогнегасник, давши йому друге життя. Свою роз-

«Ці роботи є плановими. Про їх проведення ми завчасно, не пізніше ніж за 10 днів, повідомляємо мешканців. Це дає людям можливість спланувати свій час і забезпечити доступ нашим працівникам до газового обладнання», – пояснює Юрій Марущак.

За роботою газовиків уважно спостерігала й мешканка найдовшого житлового будинку у світі – луцького «Будинку-вулика» на проспекті Соборності. Жінка, яка побажала залишитися неназваною, зізнається, що пів дня стежила за роботою фахівців і була приємно вражена їхньою уважністю та професійністю.

– Тепер я спокійніша. Добре, що спеціалісти перевірили всі мережі та ліквідували витіки. Безпека – найважливіше, – говорить вона.

У Волинській філії «Газмережі» наголошують: технічне обслуговування внутрішньобудинкових газових мереж проводять відповідно до затвердженого графіка, з яким можна ознайомитися на офіційному сайті підприємства.

Замовити послугу технічного обслуговування або отримати додаткову інформацію можна у центрах обслуговування клієнтів Волинської філії «Газмережі» чи за телефоном контакт-центру: 0 800 300 104.

Юрій Росковінський та Андрій Пишук дали списаному вогнегаснику друге життя – і створили корисний пристрій для перевірки газового обладнання.

робку газовики представляли на професійних змаганнях, де вона заці-

кавила колег, а її автори здобули перше та друге місце. ■

Читайте неймовірні історії в іншому нашому виданні

«Цікава читанка»

♥ Коли померла і воскресла Богоматір?
♥ У написав пісню «А уста вже не ті, не солодкі такі, скажи, хто цілував їх крім мене?»
♥ У ліжку з ворогом: дружина Володимира Сосюра доносила на нього спецслужбам.
♥ Гаряча рука батька Хмеля не жалувала нікого.
♥ Добірка поезій

Ліни Костенко з її нової книги.
Номер за 12 серпня вже у продажу. Запишіть в листоні або точках продажу газет!

АЩЕ КРАЩЕ – ПЕРЕПЛАТИТЬ!
Передплатний індекс: 38036.

Печальна рубрика

«Крім журналістики, у цьому житті я більш нічим не займався»

14 серпня Луцьк попрощався з колишнім очільником Волинського телебачення Святославом Пирожком. Серце журналіста зупинилося 13 серпня, на 86-му році життя. Заупокійна відправа відбулася у нижньому храмі Свято-Троїцького кафедрального собору міста Луцька. Місцем спочинку Святослава Пирожка стало міське кладовище у селі Гаразджа

Катерина ЗУБЧУК

ВІД РЕДАКТОРА ГОРОХІВСЬКОЇ РАЙОНКИ – ДО ОЧІЛЬНИКА «ВОЛИНСЬКОГО ТЕЛЕБАЧЕННЯ»

Святослав Пирожко народився 14 січня 1941 року в селі Мирне колишнього Горохівського району. Після навчання у місцевій школі вступив до Львівського залізничного технікуму, але, оскільки ще учнем дописував до різних газет, вирішив стати журналістом. У 1965 році здобув вищу журналістську освіту. Після закінчення вишу став редактором газети в Горохові. З 1992-го він – генеральний директор Волин-

Святослав Пирожко 18 років очолював Волинську обласну державну телерадіокомпанію – від початку її створення і в період розквіту до 2010-го року.

ської облдержтелерадіокомпанії Держтелерадіо України. Займав цю посаду до травня 2010 року, коли вийшов на пенсію.

Був членом Національної спілки журналістів України з 1960 року. 1991 року отримав звання заслуженого журналіста України.

Після 2010 року працював радником Голови Держкомтелерадіо України.

Він є автором кількох публіцистичних книг та збірок, в основу яких лягли його багаторічні радіоефіри, подорожі та сценарії до документальних телефільмів:

«П'ять хвилин у суботу» (2008 рік) – збірник

коротких публіцистичних есеїв та кореспонденцій. Основу видання, випущеного Волинською обласною друкарнею, склали його авторські роздуми та твори, які понад двадцять років звучали в ефірі Волинського радіо.

«Сакартвело, любове моя!» (2013 рік) – книга у жанрі публіцистики, що вийшла друком у видавництві «Терен». Вона являє собою «грузинські замальовки» та художні враження автора від подорожей Грузією.

«Українські душі» – книга-збірник телевізійних фільмів та сценаріїв. Вона містить матеріали телевізійних зустрічей і програм

за участю відомого українського дисидента, філософа та земляка автора – Євгена Сверстюка.

Окрім окремих видань, Святослав Пирожко написав десятки сценаріїв до художньо-документальних телефільмів Волинської ОДТРК, які неодноразово здобували нагороди на всеукраїнських та міжнародних медіафестивалях.

«З ГАЗЕТОЮ «ВОЛИНЬ» Я ПОНАД 75 ЛІТ»

Так сказав заслужений журналіст України Святослав Пирожко в одному з інтерв'ю для нашої газети, проілюструвавши це таким спогадом:

– Зі свого раннього повоєнного дитинства, бо сім'я колишнього артилериста-зенітника, який 30-літнім захищав від гітлерівців місто на Неві, і на три роки молодшої, із чотирма «клясами» польської школи, матері трьох діток, найменшому з яких (тобто мені) на початок фашистської окупації виповнилося лишень пів року, – передплачувала на скупі колгоспні трудовні аж три газети, серед яких була і «Волинь» – «Радянська Волинь».

Із висоти прожитих літ Святослав Костянтинович пригадував, що «впродовж усього вже й досить тривалого буття на цьому світі, крім журналістики, більш нічим не займався»:

– Я ще й дотепер зберігаю вирізку з «Радянської Волині» із віршем Бориса Олійника – на той час студента факультету журналістики Київського держуніверситету імені Т. Г. Шевченка, який проходив практику в Луцьку. Той вірш мав назву «Найкраща

професія», і я вчитувався в рядки про всюдисущого газетяра».

Святослав Пирожко особливо дорожив знайомством із всесвітньо відомим земляком Євгеном Сверстюком. Публіцисту і літературознавцю, філософу, есеїсту, поету, політв'язню радянського режиму, який став совістю української нації він присвятив свою книжку «Українські душі». Це – збірник телевізійних фільмів за участю Євгена Сверстюка (1928–2014), автор сценаріїв яких – Святослав Костянтинович. «Дякую за ваші фільми – вони найкращі сьо-

сюди приїхав син Євген і з вдячності за старання подарував лікареві свою книжку з есеєм «Собор у риштуванні», виданий у Парижі на підтримку переслідуваного радянським режимом роману Олеся Гончара «Собор». Місцевим каральним органам стало про це відомо, і лікареві категорично запропонували бути свідком звинувачення на суді в Києві. Але Михайло Рощина, як порядна людина, відмовився свідкувати, за що отримав партійне стягнення і втратив посаду. А Євген Сверстюк отримав 7 років таборів суворого режиму у Перм-

Святослав Костянтинович ще й ще раз повторював афоризм Євгена Сверстюка: «Не можна вірити в Бога, а жити так, наче його нема».

годні», – написала свого часу йому дружина Євгена Сверстюка Валерія Андрієвська.

А ось те, що це «найкраще» було створене, – не випадковість. Святослав Пирожко – не просто земляк знаменитого волинця (народився, як і Сверстюк, на Горохівщині), – він був особисто знайомий із ним. Як розповідав в одному з інтерв'ю на сторінках «Волині», заочно знав про нього ще в Горохові. Й ось такий спогад із того часу: «Євгена Сверстюка заарештували 14 січня 1972 року, а судили влітку 1973-го. Його мама, Євдокія Яківна перед тим потрапила на операцію до відомого горохівського хірурга Михайла Рощини.

ської області та 5 років заслання в Бурятії».

Як пригадував Святослав Пирожко, вони з Євгеном Сверстюком не раз згадували згодом про це під час багатьох зустрічей при підготовці радіо-них, а особливо телевізійних програм і фільмів. Більшість цих сценаріїв увійшли до його книжки «Українські душі». Святослав Костянтинович ще й ще раз повторював афоризм Євгена Сверстюка: «Не можна вірити в Бога, а жити так, наче його нема». З телевізійних зустрічей із Євгеном Сверстюком, які запропонував читачам його земляк Святослав Пирожко, постає людина, яка прожила героїчне життя, не бравши до рук зброї. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ
Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам картоплезиральний комбайн Анна, плуг чотирьохкорпусний (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівель-

не сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен

та ін.). Додатково: Дрова (відходи виробництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ

● Простий, порядний пенсіонер, що проживає неподалік міста, надіється зустріти серйозну, щире, невисоку жіночку, яка бажає створити хорошу сім'ю та стати господинею в домі. Тел.: 096 10 77 892.

● Ще молода жінка, сподіваюсь знайти для життя доброго чоловіка від 50 і більше років, можна із сільської місцевості, бажано самотнього, або з міста. Головне одне одному бути у всьому, щоб кохати і бути коханою. Усі ці роки прожити разом. Несерйозних за ради розваги прошу не турбувати. Тел.: 063 81 22 709.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

● Загублене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане управлінням соціальної та ветеранської політики Луцької РДА 06.06.2024 року на ім'я Ковальчук Ілля Сергійович, вважати недійсним.

ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні.

Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).

Додатково: Дрова (відходи виробництва).

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

15 дітей полеглих і зниклих безвісти Героїв із Нововолинської громади поїхали на відпочинок у Данію, де вони перебуватимуть 10 днів. Організувати поїздку вдалося за підтримки благодійної організації «Bevar Ukraine» у співпраці з данськими партнерами.

Рівень бідності в Україні у 2025 році зріс до 41,6% населення порівняно з 37% у 2024 році. Відносно 2021 року цей показник майже подвоївся. Такі результати дослідження Світового банку.

П.П. БУРМАКА Н.П.
22, 29 серпня; 5 вересня.
ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ
лікування -анонімне www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;
м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28
Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.
ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)
Графік: вахтовий період.
МИ ПРОПОНУЄМО:
► Безкоштовне харчування та проживання;
► Бонуси та премії; ► Комфортні умови роботи;
► Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.
Тел. 098 85 96 872

■ Нічого святого...

Фото: ілюстративне, ukr.net.

Як можна було настільки втратити совість, щоб украсти солому з поля вдови загиблого захисника?

У матері загиблого Героя вкрали солому з поля

Цей шокуючий випадок стався цими днями на Маневиччині

Ліна ВОГОНЬ

У селі Старосілля Колківської громади Луцького району у мами загиблого захисника України забрали солому з поля, яку вона заготовляла для власного господарства. Про це у місцевій Facebook-групі «Колківська

ТГ. Майбутнє у наших руках!» написала Наташа Горбач і місцеве видання «Нова доба».

Жінка розповіла, що виховує шістьох дітей, троє з яких нині є студентами та перебувають на її утриманні. Її син загинув, захищаючи Україну, а сама вона після втрати продовжує вести господарство.

«Я сама вирощувала, молотила і мала намір забрати цю солому для свого господарства. Я робила це

для себе та своїх дітей, а не для того, щоб хтось прийшов і просто забрав результат моєї праці», – зазначила з болем Наташа Горбач.

Жінка наголошує, що найбільше її обурює не сама вартість соломи, а ставлення до чужої праці та пам'яті про її загиблого сина.

«Як можна було настільки втратити совість, щоб украсти солому з поля вдови, матері загиблого захисника?» – звернулася вона до односельців.

За словами Наташі Горбач, якщо комусь була потрібна солома, її можна було просто попросити. Вона також закликала жителів села поважати один одного та не брати чуже.

Її допис викликав обговорення серед жителів Старосілля. До підтримки жінки долучилися, зокрема, представники родин загиблих захисників. Зокрема, Оксана Кинах заявила, що родини полеглих воїнів не можуть залишатися осторонь таких ситуацій.

Її син загинув, захищаючи Україну, а сама вона після втрати продовжує вести господарство.

«Ми, родини загиблих Героїв, не можемо мовчати після крику душі вдови, матері нашого полеглого захисника, у якої таємно вкрали солому з поля», – написала Оксана Кинах.

Жителька Старосілля Галина Патрай також висловила обурення: «Мама втратила сина на війні – мали допомогти, то ще й вкрали. Стидоба. Не поважають чужий труд».

Наразі невідомо, хто саме забрав солому. Жителів села закликають, якщо їм відома будь-яка інформація про цей випадок, повідомити про це родину.

■ Фотофакт

Пробитий, але не переможений: цей шолом врятував життя маневиччанина

На касці залишилися сліди щонайменше від трьох влучань

Петро ХОМИЧ, директор Маневицького краєзнавчого музею

Днями захисник із Маневичів Юрій Скороход, який служить у складі 100-ї окремої бригади територіальної оборони, завітав до нашого краєзнавчого музею разом із коханою. Під час зустрічі він розповів про службу та бойовий досвід.

Одна з куль пробила шолом у лобовій частині, увійшла під нього, однак не зачепила голову, а вийшла біля маківки.

Особливе місце у розмові зайняла історія балістичного шолома «Каска 2-М», який захистив військового під час виконання бойового завдання. На ньому залишилися сліди щонайменше від

Шолом, що врятував життя волинському бійцеві Юрію Скороходу, відтепер зберігатиметься у Маневицькому краєзнавчому музеї як свідчення небезпеки фронту і сили захисного спорядження.

трьох влучань. Одна з куль пробила шолом у лобовій частині, увійшла під нього, однак не зачепила голову, а

вийшла біля маківки.

Після зустрічі Юрій передав шолом до музею, де його зможуть побачити

відвідувачі. Експонат нагадуватиме про ціну війни та важливість захисного спорядження для військових.

У 2026 році на Волині 60 ветеранів війни та членів родин загиблих вже отримали кошти на придбання житла. Зокрема, у травні поточного року на ці потреби Волинь отримала перший транш субвенції у розмірі майже 170 млн грн. Після отримання коштів ветерани самостійно обирають житло, яке бажають придбати.

У селі Морочне Вараського району на Рівненщині 16-річний п'яний водій збив 26-річну вагітну жінку. Від травм потерпіла та її ненароджена дитина померли в лікарні. У крові водія прилад зафіксував 1,9 проміле алкоголю (майже в 10 разів більше за норму. – Ред.). Поліціянти затримали юнака та помістили його до ізолятора тимчасового тримання.

Рівень бідності в Україні у 2025 році зріс до 41,6% населення порівняно з 37% у 2024 році. Відносно 2021 року цей показник майже подвоївся. Такі результати дослідження Світового банку.

Український ринок бензину дедалі більше залежить від поставань із Польщі та Литви: у липні 2026 року ці країни забезпечили 55% загального імпорту.

■ Пульс тижня

Нагороди захисників-Героїв берегтимуть їхні рідні

У Камені-Каширському, на Алеї Героїв, рідним земляків, які віддали життя за Україну, вручили державні та військові нагороди

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Орденем «За мужність» III ступеня по-смертно нагороджені: старші солдати Ярослав Данилік, Олег Коханюк, солдати Онисим Куприянчик, Валентин Назарчук, Степан Римарчук і Руслан Харчик.

Також орденем «За мужність» III ступеня нагороджений солдат Анатолій Кривош, а відзнакою Президента України «За оборону України» – молодший сержант Валерій Калапуц. Відзнакою Міністра оборони України «Лицарський хрест» нагороджений старший солдат Євген Шмигельський, а нагрудним знаком 66-ї окремої механізованої бригади «Хоробрий у бою» посмертно відзначений солдат Олександр Велимчаниця.

У кожного з них – своя історія, своя родина, мрії. Але всіх об'єднало одне – вони стали на захист України й заплатили за її свободу найвищу ціну.

Чи безпечний на Поліссі рівень радіації?

Із 15 серпня розпочалися роботи з дозиметричної паспортизації населених пунктів Маневицької громади Камінь-Каширського району

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Дослідження проводять для визначення теперішнього радіаційного стану територій, які зазнали впливу аварії на Чорнобильській АЕС.

Дозиметрична паспортизація проводиться відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 31 січня 2025 року «Про питання проведення дозиметричної паспортизації населених пунктів».

Фахівці здійснюватимуть відбір проб ґрунту та проводитимуть лабораторні вимірювання, під час яких визначатимуть вміст цезію-137 і стронцію-90.

Дослідження проводитимуть за науково обґрунтованою методикою. Для додаткової перевірки отриманих даних відібрані зразки також досліджуватиме незалежна лабораторія, що дозволить підтвердити достовірність отриманих результатів.

Вони будуть складовою державного моніторингу радіаційного стану територій і використовуватимуться під час прийняття подальших управлінських рішень.

Біля вуличного туалету знайшли... мертве немовля

Цей шокуючий випадок зафіксовано в Ковелі

Ліна ВОГОНЬ

У Волинській області біля вуличного туалету знайшли мертве новонароджене немовля у поліетиленовому пакеті. Поруч із тілом була плацента.

Поліцейські встановили матір дитини та з'ясовують усі обставини події. Про це йдеться в ухвалі Ковельського міськрайонного суду від 7 серпня.

За даними слідства, жінка самостійно народила сина в ніч із 2 на 3 серпня. За її словами, хлопчик народився мертвим. Після пологів немовля поклали у прозорий поліетиленовий пакет і залишили біля вуличної вбиральні.

Правоохоронці встановили будинок, де, ймовірно, відбулися пологи. Під час його огляду слідчі вилучили речі зі слідами крові, зокрема килим, нічну сорочку, відро, прищипку та мило. Також жінка добровільно віддала поліцейським мобільний телефон. Суддя Тетяна Денисюк накладала арешт на майно, щоб зберегти докази та забезпечити проведення необхідних експертиз.

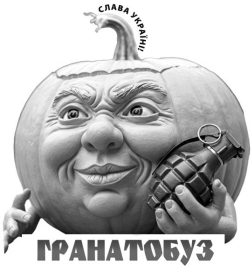
Слідство здійснюють за п. 2 ч. 2 ст. 115 КК України (умисне вбивство малолітньої дитини). Правоохоронці встановлюють обставини народження та смерті немовляти, а також дії жінки після пологів.

■ Увага, конкурс!

У спеку з газети можна зробити не тільки пілотку, а й...

Про вбивство мух помовчимо, бо під час підготовки наших завдань жодне Боже створіння фізично не постраждало...

ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ

Грицько ГАРБУЗ

С

аме відповіддю на наше запитання й став предмет, який у ваших руках із улюбленої газети легко може перетворитися на предмет, що ми заховали. Спробуйте це зробити з вашого айфона чи смартфона! 😊

«ГРАБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 5

Не дуже приємна птаха надихнула на виготовлення предмета, який ми сьогодні заховали. Асоціюється він із літом, хоча необов'язково. А ще з прихованою відповіддю під час залицянь.

Асоціативний ряд, який виведе на нього: «флірт», «складалка», «Японія», «раби», «метелик», «Китай», «Марія Заньковецька», «мишка», «газета», «вітер», «шовк», «Роксолана», «панич»...

Що за предмет знаходиться у гранатобузі? Щоб довго не водити вас за носа, одразу кажемо: найпростіший спосіб зробити штучний вітер у спеку – це згорнути в трубку або гармошку звичайну газету, коли під рукою у вас немає справжнього... віяла.

Так, саме це слово-«флірт» ми від вас і заховали в цьому завданні. У XVII–XIX століттях предки наших багатіїв чудово знали «мову віяла»: за допомогою різних його положень панянки могли без слів сказати кавалеру «так», «ні», «я вас кохаю» або «ідіть геть»...

Хто з наших читачів дав правильну відповідь туру №5 – «віяло», ви вже дізнаєтеся із фейсбук-сторінки Грицька Гарбуза (<https://www.facebook.com/gric.ko.garbuz.2025/>), а нам час оголошувати нове завдання.

Як бачите, нічого складного в нашому конкурсі нема. Спробуйте і ви. Поїхали!

«ГРАБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 12

Друзі, сьогодні ми від вас заховали дуже цікаву лексему. Щоб її віддати, більшість із вас має сісти у машину часу...

Я не кажу, що треба «проїхатися» приблизно на 2300 років назад, коли воно виникло, але все одно треба побувати у минулому. Хоча де-хто це «минуле» переніс із собою в сучасне.

Асоціативний ряд, який допоможе вам відшукати це слово: «мова коней», «лаконічність», «наголос», «корінь від назви чудової країни», «не зі стелі», «істина», «початок», «давати», «частина літака», «умова», «так», «вигук», «юридичний договір», «візуальна традиція», «латинь», «білий брусочок»...

Що за слово ми від вас заховали? Слово-відповідь треба надіслати до 27 серпня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Сонцестояння» (Валерій Залужний, Житомирщина).

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ❤️

■ Футбол

«Нинішнє «Динамо» – безвольна команда. Характеру немає».

«Динамо» мене просто вбило»

Так заявив після поразки киян азербайджанському «Карабаху» (0:2) у матчі-відповіді третього кваліфікаційного раунду Ліги конференцій (перший поєдинок – 1:0) авторитетний тренер, 75-річний Мирон Маркевич, життя якого тісно пов'язане з Волинню

Петро ПАС

Г

аньба! Ганьба! І ще тричі ганьба нинішньому складу київського «Динамо» і його керівництву!!!

Це – найкультурніші слова, які можна сказати про виліт киян із єврокубків після фіаско в Азербайджані і загалом про нинішнє «Динамо». Бо далі – тільки одні матюки. І тепер цю команду калік судді будуть тягнути за вуха в українській першості. Фу!

Ліга конференцій. 3-й кваліфікаційний раунд. Матч-відповідь. «Карабах» (Азербайджан) – «Динамо» (Україна) – 2:0 (1:0 – Муаддіб, 12 хв; 2:0 – Кашук, 69). Перший матч – 0:1.

«Динамо»: Суркіс, Дубінчак (Огундана, 78), Михавко, Біловар, Сич, Бражко, Рубчинський (Буяльський, 83), Лонвейк (Шапаренко, 73), Редушко (Кабаєв, 73), Герреро (Тимчик, 73), Пономаренко.

Стадіон: Республіканський стадіон імені Тофіка Бахрамова (Баку, Азербайджан). Арбітр: Стюарт Еттуелл (Англія)

Невтішний підсумок цієї кампанії для «біло-синіх» в ексклюзивному інтерв'ю сайту Мета.іа підбив авторитетний вітчизняний наставник 75-річний Мирон Маркевич.

– Тут, за великим рахунком, і коментувати нічого, – сказав Мирон Богдано-

вич. – Я б і хотів побачити позитив з боку «Динамо», але цього й близько не було. Безвольна команда. Характеру немає. З усією повагою до «Карабаху», їх можна і треба було проходити. Вони провалили багатьох своїх основних гравців, але й цим кияни не змогли скористатися. Що одні ходили по полю, що інші, але у іноземців азербайджанської команди індивідуальна майстерність виявилася вищою, що й зумовило результат протистояння.

«Ганьба! Ганьба! І ще тричі ганьба нинішньому складу київського «Динамо» і його керівництву!!!»

Футбол починається з того, що, якщо бракує майстерності, гравець проявляє характер, жагу до боротьби, має бути максимальна самовіддача. Мені складно сказати, що відбувається всередині клубу, команди, але гра та результати свідчать про те, що все дуже погано. «Динамо» мене просто вбило – треба примудритися, щоб так виступити. Нема слів.

Такий клуб має грати в єврокубках. За нинішніх реалій хоча б виходити до гру-

пового раунду Ліги конференцій. Але «Динамо» навіть цього не змогло зробити. Цей клуб відомий у Європі, і він зобов'язаний підтримувати свій імідж. Інакше, з такими результатами, як останнім часом, на Заході вже через рік-два забудуть, що колись існувала така славетна команда.

ЯКИЙ РАХУНОК?

Українська прем'єр-ліга 2026/2027. Результати матчів:

1 тур: «Зоря» – «Колос» – 2:0, «Кривбас» – «Карпати» – 1:4, «Харків» – «Верес» – 1:0, «Чорноморець» – «Полісся» – 1:2, «Епіцентр» – «Оболонь» – 3:0, «Буковина» – «ЛНЗ» – 0:0, «Шахтар» – «Кудрівка» – 5:1, «Динамо» – «Лівий Берег» (перенесено).

2 тур: «Чорноморець» – «Колос» (перенесено), «Лівий Берег» – «Кудрівка» – 0:0, «Буковина» – «Оболонь» – 0:0, «Зоря» – «Кривбас» – 1:3, «Епіцентр» – «Шахтар» – 0:2, «Верес» – «Динамо» – 1:2, «Полісся» – «Харків» – 3:1, «Карпати» – «ЛНЗ» – 3:0.

3 тур: «Епіцентр» – «Верес» – 0:0, «Кривбас» – «Лівий Берег» – 1:1, «Кудрівка» – «Оболонь» – 0:0, «Карпати» – «Буковина» – 3:0, «ЛНЗ» – «Чорноморець» – 2:0, «Харків» – «Шахтар» – 0:1, «Динамо» – «Колос» – 2:1, «Полісся» – «Зоря» (відбувся ввечері 17 серпня).

УКРАЇНЬСКА ПРЕМ'ЄР-ЛІГА. ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ НА РАНОК 17 СЕРПНЯ:							
№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	«Карпати» (Львів)	3	3	0	0	10:1	9
2.	«Шахтар» (Донецьк)	3	3	0	0	8:1	9
3.	«Полісся» (Житомир)	2	2	0	0	5:2	6
4.	«Динамо» (Київ)	2	2	0	0	4:2	6
5.	«Епіцентр» (Кам'янець-Поділ.)	3	1	1	1	3:2	4
6.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	3	1	1	1	5:6	4
7.	«ЛНЗ Черкаси» (Черкаси)	3	1	1	1	2:3	4
8.	«Зоря» (Луганськ)	2	1	0	1	3:3	3
9.	«Харків» (Харків)	3	1	0	2	2:4	3
10.	«Лівий берег» (Київ)	2	0	2	0	1:1	2
11.	«Оболонь» (Київ)	3	0	2	1	0:3	2
12.	«Буковина» (Чернівці)	3	0	2	1	0:3	2
13.	«Кудрівка» (Кудрівка)	3	0	2	1	1:5	2
14.	«Верес» (Рівне)	3	0	1	2	1:3	1
15.	«Чорноморець» (Одеса)	2	0	0	2	1:4	0
16.	«Колос» (Ковалівка)	2	0	0	2	1:4	0

У списку бомбардирів лідирує 20-річний форвард донецького «Шахтаря» **Кауан Еліас** (зріст – 181 см), який забив 3 голи.

90

Катерина Петрівна ПРИЙМАК.

Дорога наша Катерино! Широ вітаємо тебе з прекрасним ювілеєм – 90-річчям! Дев'яносто років – це ціла

Вітаємо!

Сьогодні зустрічає 90-річний ювілей жителька села Дубище Луцького району

Катерина Петрівна ПРИЙМАК.

Дорога наша Катерино! Широ вітаємо тебе з прекрасним ювілеєм – 90-річчям! Дев'яносто років – це ціла

життєва книга, у якій є сторінки радості й смутку, праці й надії, любові та незабутніх спогадів. За твоїми плечима – довгий і непростий життєвий шлях, але ти пройшла його з гідністю, добрим серцем і мудрістю.

У цей святковий день бажаємо тобі найголовнішого – міцного здоров'я, душевного спокою, тепла й турботи рідних людей. Нехай кожен новий день приносить добрі новини, щирі посмішки та радість від зустрічей із тими, хто тебе любить.

Нехай у твоєму домі завжди буде

затишно, а поруч – рідні серця. Хай Господь дарує тобі ще багато світлих років, береже від усього лихого та неповнює душу миром і любов'ю.

3 ювілеєм тебе, дорога сестро! Низько вклоняємося твоїм рокам, твоїй мудрості та доброму серцю.

Живи ще довго, у любові й пошані, на радість усієї своєї родини!

3 любов'ю та найкращими побажаннями – твоя сестра та вся родина.

■ Невигадана історія

850 гривень за мовчання

Коли листоноша принесла повістку до суду, Оксана спершу подумала, що це якась помилка. Її шістнадцятирічна донька Соломія сиділа на кухні, обхопивши долонями чашку давно охололого чаю. Останні тижні вона майже не дивилася матері в очі. – Мам, це через мене, – тихо сказала дівчина

Василина ПИСАНКА

Оксана вже знала про вагітність. Знала й хлопця – сімнадцятирічного Андрія, з яким Соломія дружила майже рік. Але досі не могла позбутися однієї думки: «Як я могла цього не побачити?»

Вона працювала продавчицею у дві зміни. Вранці залишала доньку гроші на обід, увечері питала:

– Уроки зробила?
– Зробила.
– Де була?
– У Христини.
– Добре.
Її здавалося, що цього достатньо.

Соломія не прогулювала школу, не курила за гаражами, не тікала з дому. Оксана пишалася: «У мене хороша дитина».

Але тепер раптом зрозуміла: знати, де твоя дитина, і знати, що відбувається в її душі, – зовсім не одне й те саме.

У суді було соромно. Не через людей. Через доньку.

Оксана слухала слова про «неналежне виконання батьківських обов'язків» і гадувала всі ті розмови, яких між ними ніколи не було.

Про перше кохання. Про відповідальність. Про те, що дорослі рішення можуть мати дорослі наслідки.

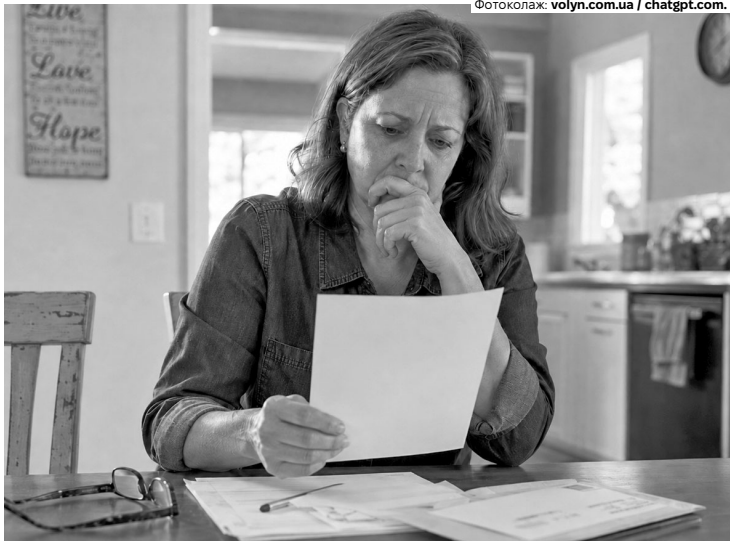
Про те, що дитина має право прийти до матері навіть із таким запитанням, від якого матері хочеться провалитися крізь землю.

Вони говорили про оцінки, куртки, гроші, немитий посуд.

А про найважливіше – мовчали.

Суддя назвав суму штрафу. Вісімсот п'ятдесят гривень.

Оксана могла їх заплатити.

Фотоколлаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Найстрашніше для матері – не суд і не штраф, а думка, що дитина боялася прийти до тебе зі своєю правдою.

« Тепер раптом зрозуміла: знати, де твоя дитина, і знати, що відбувається в її душі, – зовсім не одне й те саме. »

Не такі вже й великі гроші.

Але дорогою додому думала, що справжній штраф їй виписало життя.

І вимірювався він не гривнями.

Увечері вона зайшла до Соломіної кімнати.

– Мамо, я знаю, що ти сердишся...

– Ні.

– Але ж через мене тебе оштрафували.

Оксана сіла поруч.

– Найгірше не те, що мене оштрафували. Найгірше, що ти боялася зі мною говорити.

Соломія заплакала.

– Я думала, ти кричатимеш.

– Мабуть, раніше кричала б.

– А тепер?

Оксана взяла доньку за руку.

– А тепер хочу навчитися слухати.

Вони розмовляли до другої ночі.

Вперше – не як сувора мама і винна дитина. А як дві людини, яким доведеться разом пройти непростий шлях.

Наступного дня Оксана зустрілася з Андрієвими батьками. Без крику. Без пошуку того, «хто винен більше».

Бо двоє підлітків уже зробили крок, наслідки якого не скасує жодна сварка. Тепер до-

рослим треба було зробити свій – не відвернутися. Тож через два місяці буде весілля, точніше – скромна вечірка.

...Минуло кілька тижнів. Якось Соломія запитала:

– Мам, а як ти думаєш, якби ми раніше про все говорили, цього могло б не статися?

Оксана довго мовчала.

– Не знаю, доню. Батьки не можуть прожити життя замість дітей. Але вони повинні зробити так, щоб дитині було куди прийти зі своїм страхом, помилкою чи запитанням.

Соломія притулилася до неї.

– Мам, але я ж справді його кохаю...

На холодильнику ще лежала квитанція про сплачений штраф. Оксана не викидала її. Не через гроші.

Вона залишила її собі як нагадування: дитину можна щодня бачити перед собою – і водночас не помічати, як вона дорослішає.

А виховання – це не лише знати, о котрій донька повернулася додому.

Це зробити так, щоб, коли її життя раптом стане надто складним, вона першою сказала:

– Мамо, мені треба з тобою поговорити. ■

■ Судоку

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧИКУ І КВАДРАТІ 3×3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

2		6				1	8	6	7	2	5	3	4	9
5		7		4		3	1	4	2	9	1	8	3	6
3			5		1		2	5	7	3	9	4	6	1
7			8	2	5		6	3	4	2	8	7	9	5
1	5	2	7	6	3		9	6	5	7	2	3	1	4
	3			1		2	7	8	9	1	5	6	4	2
	7		1				5	2	1	4	6	9	8	7
	6	1		5			8	7	7	6	8	3	5	2
	2			7	8			9	3	5	4	1	7	8

Відповіді на судоку за 12 серпня.

У червні з Польщі виїхали понад 6335 українців на тлі зростання кількості нападів та конфліктів. У той же час найбільше зростання кількості українців зі статусом тимчасового захисту зафіксували в Італії, Чехії та Німеччині.

Кава може подорожчати та стати дефіцитною через масштабний землетрус в Колумбії, що спричинив зупинку постачання кави з цієї країни.

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 24–30 СЕРПНЯ

ОВЕН
(21.03 – 20.04)

На роботі не намагайтеся зробити все й одразу – правильно розставлені пріоритети заощадять і час, і нерви. Для здоров'я корисними будуть прогулянки та повноцінний сон. У коханні не бійтеся першими сказати тепле слово. Самотнім Овнам цікаве знайомство може подарувати випадкова зустріч. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ТЕЛЕЦЬ
(21.04 – 21.05)

Можлива приємна фінансова новина або повернення старого боргу. Не перевантажуйте організм важкою їжею. У стосунках більше слухайте одне одного, а не доводьте, хто правий. Самотнім Тельцям варто прийняти запрошення на зустріч – навіть якщо спочатку не дуже хочеться йти. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – понеділок.

БЛИЗНЮКИ
(22.05 – 21.06)

Не беріться за нові справи, поки не завершили найважливіші старі. Уважно перевіряйте документи, повідомлення та домовленості. У коханні можливе несподіване примирення після дрібної сварки. Самотнім Близнюкам може нагадати про себе людина з минулого. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – вівторок.

РАК
(22.06 – 22.07)

У фінансових питаннях покладайтесь на розрахунок, а не на обіцянки. Приділіть більше уваги харчуванню та відпочинку. У коханні на вас чекає особливо тепла розмова, яка допоможе розвіяти давні сумніви. Самотнім Ракам зорі радять частіше бувати серед людей – хтось уже давно звертає на вас увагу. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – середа.

ЛЕВ
(23.07 – 21.08)

Ваші ідеї можуть нарешті отримати підтримку, тому не бійтеся говорити про них уголос. Проте організму потрібні спокійніший ритм і достатньо сну. У стосунках маленький знак уваги матиме більшу силу, ніж дорогий подарунок. Самотні Леви наприкінці тижня можуть розраховувати на яскраве знайомство. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – четвер.

ДІВА
(22.08 – 23.09)

Вдалими будуть покупки для дому, навчання та планування майбутнього. Бережіть спину та очі, особливо якщо багато працюєте за комп'ютером. У коханні не шукайте прихованого змісту там, де його немає. Самотнім Дівам може сподобатися людина, з якою спочатку виникне звичайна ділова розмова. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Не поспішайте позичати гроші й уважніше ставтеся до дрібних витрат. Для гарного самопочуття більше рухайтесь. У коханні настав час залишити старі образи в минулому. Самотні Терези можуть сподіватися на зустріч із людиною, поруч із якою відразу стане напрощад легко. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – неділя.

СКОРПІОН
(24.10 – 22.11)

У фінансах уникайте ризикованих пропозицій, навіть якщо вони здаються вигідними. Не забувайте про відпочинок і бережіть спину від перевантаження. У коханні не провокуйте ревності заради перевірки почуттів. Самотнім Скорпіонам може сподобатися людина, знайомство з якою почнеться з суперечки. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – середа.

СТРІЛЕЦЬ
(23.11 – 21.12)

Не розпорошуйте сили на десять напрямків одночасно. Організму піде на користь активний відпочинок. У стосунках додайте трохи спонтанності – несподівана прогулянка чи маленька подорож повернуть романтику. Самотнім Стрільцям зорі обіцяють знайомство з людиною з чудовим почуттям гумору. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

КОЗОРІГ
(22.12 – 20.01)

Справа, яка довго не просувалася, нарешті зрушить із місця. У фінансах можливе невелике, але приємне надходження. Не нехтуйте відпочинком і не намагайтеся працювати за двох. У коханні менше контролюйте й більше довіряйте. Самотнім Козорогам варто погодитися на зустріч, яку організують друзі. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ВОДОЛІЙ
(21.01 – 18.02)

Не поспішайте приймати рішення під впливом чужих порад – цього тижня ваша інтуїція працюватиме краще, ніж здається. Бережіть нервову систему. У коханні відверта розмова допоможе зрозуміти одне одного. Самотнім Водоліям може несподівано відкритися симпатія людини, яку вони давно знають. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – вівторок.

РИБИ (19.02 – 20.03)

У фінансах будьте обережні з імпульсивними покупками. Для здоров'я особливо важливими стануть сон, свіже повітря та спокійні вечори. У коханні не мовчіть про те, що вас турбує: щира розмова буде набагато кориснішою за образи. Самотнім Рибам романтичний сюрприз може принести дорога або коротка поїздка. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – четвер. ■

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Рекла́мні́ матері́али в розмі́щенні рекла́мної ста́тті, якщо її змі́ст суперечить зако́нодавству Украї́ни, норма́м мо́ралі або може завда́ти шко́ди ви́данню.

Тижневик «Волинь». Ціна Договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:
066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	Інтернет-новин НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович	Передплати і розповсюдження КОСІНСЬКА Ольга Олександрівна
Інформації ВЛАШИНЕЦЬ Лєся Степанівна	Спеціальні кореспонденти ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович ІВАНЮК Раїса Іванівна
	Літературний редактор ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 K6
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друку офсетний.
Обсяг 3 друку. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 7501.
Замовлення № 1279.

Завтра зустрінемо разом!

У родинному альбомі Лукашиків – діти, онуки, молодість. А поруч усі ці роки – «Волинь».

Діти розлетілися по світу, а «Волинь» залишилася вдома

Іван та Ольга Лукашики із Залаззя, що на Любешівщині, вже 45 років разом – і майже стільки ж не розлучаються з улюбленою газетою. Тож не випадково саме це подружжя стало переможцем редакційної акції й отримало 1000 гривень від «Волині»

Катерина ЗУБЧУК

«ВСЕ ПЕРЕЧИТУЄМО – З ПЕРШОЇ Й ДО ОСТАННЬОЇ СТОРІНКИ»

Коли мова зайшла про те, скільки років Лукашики дружать із нашою газетою, то зробити підрахунок було дуже просто. Бо ж ця дружба, вважаєте, – з часу їхнього одруження. А це – 45 років – стільки літ їхнього шлюбу.

– Перш була ще «Радянська Волинь», – каже Ольга Йосипівна, – а вже потім, як Україна незалежною стала, – «Волинь нова», «Волинь». Тільки один рік перейшли ми на «Голос України», але побачили, що там мало пишеться про життя, а все – політика, документи, й вернулися до своєї газети. «Волинь», то вже як член нашої родини, – вона завжди з нами.

Стосовно того, що насамперед читають у «своєї» газеті, то відповідь така:

– Все перечитуємо з першої й до останньої сторінки. Чоловік спочатку, потім – вже я. Як Юра, син наш наймен-

ший, вдома ще жив, то й він був її читачем. Хоч молодь зараз більше в мобілках дивиться новини.

В останні роки в газеті багато історій про війну, про загиблих хлопців і долі матерів, які втратили синів, жінок, котрі залишилися вдовами («Добре, якщо діти попідростали, а є ж, що зовсім маленькі залишаються без батьків»). За словами Ольги Йосипівни, як чоловік читає щось таке, що за душу бере, то, буває, що й заплаче...

Коли кругом стільки горя, то хочеться знайти в газеті й щось веселіше. Й тут уже «кохання з перцем по-волинському – «Бабу Параску й бабу Палажку з... Великої Груші» – загадують наші шанувальники. Одне слово, побажання їхнє, щоб газетний серіал і надалі мав продовження на сторінках газети.

Віталій вже 17 років в білорусі, Сергій – 16. От тільки ніхто ж не думав, що почнеться війна й додому, в гості до батьків, вони не зможуть приїхати.

– Ми ще й тоді, як пенсії не мали й із грошми було скрутно, бо ж четверо дітей росли, то завжди старалися, щоб копійка була на газету. І на рік, зазвичай, випи-суюмо, – говорила жінка. А вже з приводу того, як та «копійка» добувалася, то великою підмогою був ліс:

– Когось старшого залишали, щоб глядів найменшого, Юрія, а

четверо – ми з чоловіком та двоє дітей – їхали по ягоди. Не лінувалися в четвертій годині встати, запорати хазяйство і встигнути на луцький автобус, який їхав в шостій годині, – ним добиралися в Бихівський ліс, що за вісім кілометрів від Залаззя.

«МАМ, ЯКБИ МІГ, ТО Б ПІШКИ ДО ХАТИ, В ЯКІЙ ВИРІС, ПІШОВ»

На прикладі того, як склалося життя родини Лукашиків, можна проілюструвати, яким воно було в багатьох волинців, котрі мешкали в прикордонні з білоруссю, колись, і яким є тепер. Іван Лукашик і на тракторі в місцевому колгоспі робив, і на заробіткі їздив у росію. Його дружина ходила на різні роботи. Старші сини, Віталій та Сергій, як повиростали, то, як мовиться, про-торували шлях на різні роботи в білорусь.

– Там і жінок по-знаходили, одружилися й залишилися жити в Брестській області, – розповідає Ольга Йосипівна. – Тоді ж із Любешова в Іваново автобус ходив, із Каменя-Каширського – на Брест. Перестройку робив Лукашен-ко – роботи молодим людям вистачало, тож багато любешівців осіло там. Віталій вже 17 років в білорусі, Сергій – 16. От

тільки ніхто ж не думав, що почнеться війна й додому, в гості до батьків, вони не зможуть приїхати. Ще до 2022-го якось через Польщу добиралися в Залаззя. А тепер ми зовсім не бачимось. Сергій казав: «Мам, якби міг, то б пішки до хати, в якій виріс, пішов».

Так склалося, що й наймолодший син, Юрій, опинився з сім'єю за кордоном – у Франції. Лише дочка, Світлана, живе порівняно недалеко – в Луцьку. Ото одним її синочком і можуть потішитися бабуся й дідусь. А ще шестеро онуків – ростуть по закордонах. Зараз і ті, що живуть в білорусі, то заробляють на життя в Польщі, Німеччині.

– Довго не хотіла я купляти сучаснішу мобілку (все кнопковою користувалася), але таки вже маю її. То можемо хоч поговорити з синами.

...Колись Іван Лукашик проходив строкову службу в Підмосков'ї. Був, до речі, у ракетних військах разом із двома своїми земляками-залаззівцями. А загалом служили з ним хлопці з різних куточків Радянського Союзу. І нікому в голову не могло прийти, що путінська росія розв'яже війну проти... України. І коли ми говорили з подружжям Лукашиків про те, що їм хотілося б прочитати в газеті «Волинь», то це, звичайно, – побачити на її сторінках довгожданне й радісне повідомлення про закінчення війни.

За традицією, на наше прохання подружжя Лукашиків назвало число ще одного переможця редакційної акції. І це – «93». Тож можемо повідомити, що 1000 гривень від «Волині» дісталася Адаму Онуфріювичу Лемешуку з села Цміни, що на Маневиччині.

Долучайтесь і Ви до нашої передплатної естафети: для цього треба виписати «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень прийом передплати) і надіслати квитанцію про передплату на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область. На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників-2026». Конверти з річними передплатниками гратимуть протягом усього 2026 року – тобто 52 рази (стільки буде тижнів), піврічними – перші пів року, квартальними – протягом кварталу, місячні – протягом конкретного місяця!

Наш передплатний індекс: 30000. ■

Золоті слова

Нація, яка не готова посилати своїх синів на смерть ради захисту своєї свободи, свободи не матиме

(Левко ЛУК'ЯНЕНКО (1928–2018), борець за незалежність України у XX сторіччі, дисидент, дипломат, письменник, юрист).

2026 СЕРПЕНЬ

Віктор, Максим, Світлана, Самійло, Серафима, Тимофій, Дементій, Никін, Пантелеймон, Север'ян.

20 Четвер 20.08.1627 року вийшов перший словник української мови «Лексиконъ славенно-роскій і именъ тълкованіє» Памви Беринди.

схід – 15:44, захід – 23:02. Перша чверть. 8-й день.

схід – 06:13, захід – 20:29. Тривалість дня – 14:16. Тривалість ночі – 09:44.

21 П'ятниця Міжнародний день пам'яті і поминання жертв тероризму.

схід – 16:49, захід – 23:41. Зростаючий опуклий місяць. 9-й день.

схід – 06:15, захід – 20:27. Тривалість дня – 14:12. Тривалість ночі – 09:48.

22 Субота День пам'яті працівників органів внутрішніх справ, які загинули при виконанні службових обов'язків.

схід – 17:45, захід – ---. Зростаючий опуклий місяць. 10-й день.

схід – 06:16, захід – 20:25. Тривалість дня – 14:09. Тривалість ночі – 09:51.

23 Неділя День Державного Прапора України. Міжнародний день пам'яті жертв работоргівлі та її ліквідації.

схід – 18:28, захід – 00:31. Зростаючий опуклий місяць. 11-й день.

схід – 06:18, захід – 20:23. Тривалість дня – 14:05. Тривалість ночі – 09:55.

24 Понеділок ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ.

схід – 19:01, захід – 01:33. Зростаючий опуклий місяць. 12-й день.

схід – 06:20, захід – 20:21. Тривалість дня – 14:01. Тривалість ночі – 09:59.

25 Вівторок 25.08.1792 року задунайська козацька флотилія прибула в Темрюк на Кубані. Там рівно через 100 років в пам'ять про цю подію спорудили пам'ятник запорожцям.

схід – 19:26, захід – 02:44. Зростаючий опуклий місяць. 13-й день.

схід – 06:21, захід – 20:19. Тривалість дня – 13:58. Тривалість ночі – 10:02.

26 Середа Всесвітній день собак.

схід – 19:44, захід – 03:58. Зростаючий опуклий місяць. 14-й день.

схід – 06:23, захід – 20:16. Тривалість дня – 13:53. Тривалість ночі – 10:07.

Усміхніться!

– Вчора, уявляєш, стою в церкві, йде служба, раптом поряд дівчина, ти не повіриш – дістає сигарету, прикурює і починає курити!!! В мене ледь пиво з рук не випало!

– Так. Хочеш шрам на голові покажу?

Сидять двоє пенсіонерів і коментють:

– Яка нині молодь бідна: одну сигарету на п'ятьох курять, але – молодці, все одно сміються...

Магнітні бурі у серпні:

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Слабкі: 21, 23, 27. Середні: 22, 28. Сильні: 29, 30, 31.

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

Прогноз погоди на Волині на 20 – 26 серпня													
Четвер 20 серпня		П'ятниця 21 серпня		Субота 22 серпня		Неділя 23 серпня		Понеділок 24 серпня		Вівторок 25 серпня		Середа 26 серпня	
мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.	мін.	макс.
+16°	+26°	+16°	+29°	+18°	+27°	+17°	+25°	+16°	+24°	+16°	+22°	+14°	+21°